

ఈశావాస్య మిదం సర్వమ్

ఈ సృష్టిలో అంతటా ఈశుడు వ్యాపించి ఉన్నాడు

(యజుర్వేద 40 వ అధ్యాయ వైజ్ఞానిక వ్యాఖ్య)

మంత్రకర్త :

సర్వవ్యాపక సర్వేశ్వరుడు

సుమ్మార్థి

(డా॥ కోడూరి సుబ్బారావు)

గాయత్రీ ఆశ్రమ ట్రస్టు ప్రచురణ

ప్రార్థన

హిరణ్యగర్భః ఋషిః ప్రజాపతిః దేవతా

ఓం హిరణ్యగర్భః సమవర్తతాగ్రే భూతస్య జాతః పతిరేక ఆసీత్ ।
స దాధార పృథివీం ద్యాముతేమాం కస్మై దేవాయ హవిషా విధేమ ॥

– యజుర్వేదం (13–4)

(హిరణ్యం వై జ్యోతిః – శతపథ బ్రాహ్మణం)

సృష్టి ఏర్పడకపూర్వం సూర్య నక్షత్రాది జ్యోతిర్మయ పదార్థాలను తన గర్భమున కలిగిన పరమాత్మ సమస్త పదార్థాలను ఎవరి సహాయం లేకుండా తానొక్కడే సృజించి పాలించుచున్నాడు. అతని ఆధారంతోనే ఈ పృథివీ ద్యులోకాలు వాటివాటి మార్గాలలో పరిభ్రమించుచున్నవి.

అట్టి ఆనందస్వరూప విశ్వాత్మకు (అంతరాత్మకు) మా సత్కర్మలను హవిస్సుగా (ఆహుతిగా) అర్పించి అత్యంత విధేయతతో నమస్కరించు చున్నాము.

May we apply ourselves with abounding love and concentration to the devotion of Him, who is self-effulgent creator and supporter of the Sun, Stars and other planets, who existed before creation, as the one master of the entire universe, supporter and regulator of the all solar systems.

ఈశావాస్య మిదం సర్వమ్

ఈ సృష్టిలో అంతటా ఈశుడు వ్యాపించి ఉన్నాడు

(యజుర్వేద 40 వ అధ్యాయ వైజ్ఞానిక వ్యాఖ్య)

మంత్రకర్త :

సర్వవ్యాపక సర్వేశ్వరుడు

సుమ్నార్థి

(డా॥ కోదూరి సుబ్బారావు)

గాయత్రీ ఆశ్రమ ట్రస్టు ప్రచురణ

గాయత్రీ గ్రంథమాల : 57

ఈశావాస్య మిదం సర్వమ్

ప్రథమ ముద్రణ ప్రతులు : 1000

సర్వస్వామ్యములు : గ్రంథకర్తవి

సృష్టి సంవత్సరము : 196,08,53,115 (మన్వంతర సంధి రహితము)
197,29,49,115 (మన్వంతర సంధి సహితము)

విక్రమాబ్దము : 2071
దయానందాబ్దము : 190
శ్రీ జయ నామ సంవత్సర శ్రావణ శు॥ పాడ్యమి
(27-07-2014)

మూల్యము : **రూ. 35-00**
(తపాలా ఖర్చులు అదనము)

ప్రతులకు :

1) **డా॥ కోదూరి సుబ్బారావు,** వైదిక వానప్రస్థాశ్రమం,
హనుమాపురం P.O. భువనగిరి - 508 116,
సెల్ : 9908994084, 9290604641.

2) **గాయత్రీ ఆశ్రమ ట్రస్టు - ఆర్య సమాజము మేడిబావి,**
12-10-586/6, ఇందిరానగర్, రోడ్ నెం. 2,
వారాసిగూడ, సికింద్రాబాద్ - 500 061, సెల్ : 9848011073.

3) **ఆర్యసమాజము - సీతాఫలమండి,** సికింద్రాబాద్ - 500 061.
ఫోన్ : 27071816, 69990967, 9246174018.

డి.టి.పి. & ప్రింటింగ్ :
విక్రాంత్ ప్రింట్ హౌస్,
వారాసిగూడ, సికింద్రాబాద్.
ఫోన్ : 9705085608.

ఈ చిన్న పుస్తకంలో

శ్రద్ధగా చదవండి - మనన చింతనలు చేయండి.
సాధన చేసి ఆత్మ-పరమాత్మల సాక్షాత్కారాన్ని పొందండి.
అనిర్వచనీయమైన ఆనందాన్ని అనుభవించండి.

ఓ౩మ్ స్వస్తి

పుస్తక నేపథ్యం

శ్లో॥ వేదమేవ అభ్యసేన్నిత్యం యథాకాల మతన్ద్రితః ।
తం హ్యస్యాహుః పరం ధర్మం, ఉపధర్మోఽన్య ఉచ్యతే ॥

– విశుద్ధ మనుస్మృతి (4-38)

“ఆర్యులంతా – విద్యాసదాచారాలు కలిగిన వారంతా సోమరితనాన్ని విడిచి వీలైనంత ఎక్కువ సమయం ఈశ్వరీయ జ్ఞానమైన వేదాన్ని స్వాధ్యాయం చెయ్యాలి. ఆ విషయాలను మనన చింతనలు చెయ్యాలి. ఆ జ్ఞానాని కనుగుణంగా జీవితాన్ని గడపాలి. ఇదియే వారికి పరమ ధర్మము. మిగిలినవన్నియు ఉపధర్మము” లని ఋషులంటారు.

మా సీతాఫలమండి ఆర్యసమాజ కార్యవర్గం వేదసిద్ధాంతాలను నెలకొక కరపత్రంగా ప్రచురించి వితరణ చెయ్యాలని సంకల్పించింది. దాని పర్యవసానంగా నన్ను కొన్ని కరపత్రాలు వ్రాసి ఇవ్వవలసిందిగా కోరటం జరిగింది. కొన్ని పండుగలను గురించి వ్రాసి ఇచ్చిన తదుపరి ఆర్యసమాజ ప్రథమ ధర్మం వేదప్రచారం కనుక వేదమంత్రాల మాధ్యమంగానే వైదిక సిద్ధాంతాలను తెలపటం మంచిదని భావించాను. ముందుగా యజుర్వేద 40 వ అధ్యాయానికి – ఈశావాస్య సూక్తానికి వ్యాఖ్య వ్రాయాలని సంకల్పించి దానిని పూర్తి చేశాను. అవన్నీ కరపత్రాలుగా ప్రజలలోనికి వెళ్ళినవి. వాటిని చదివిన వారందరూ సంతృప్తి చెందారు. ప్రోత్సహించారు. విడివిడి కరపత్రాలు చెదరిపోవచ్చును కనుక వాటిని ఒక పుస్తకంగా ప్రచురించమని కొందరు కోరారు. అందుచే వాటిని ఈ పుస్తకంగా ప్రచురిస్తున్నాను.

కరపత్రాలు 4 పేజీలు కలవి కావటంవల్ల విషయాన్ని వీలైనంత సంక్షిప్తంగా వ్రాయటం జరిగింది. నేడు అందరికి సమయాభావం. ఉరకలు పరుగుల జీవితాలు. అన్ని విషయాలు సంక్షిప్తంగా – మధురంగా (Short and Sweet గా) ఉండాలంటున్నారు కదా! నేటి ప్రజల బౌద్ధిక సామర్థ్యం పెరగటంవల్ల ఆ మాత్రం వివరణ సరిపోతుందనుకుంటున్నాను. ఇంతేగాక, నా ఆరోగ్యం పెద్దపుస్తకాలు వ్రాయటానికి అనుకూలంగాలేదు. అందుచే ఈ ముద్రణ ఇట్లే ప్రచురిస్తున్నాను. పాఠకుల స్పందనచూసి మలి ముద్రణలో మార్పులు, చేర్పులు చేసే ప్రయత్నం చేస్తాను.

ధన్యవాదములు

ఈ సూక్తం (అధ్యాయం) "ఈశావాస్య మిదం సర్వమ్" అనే వాక్యంతో ప్రారంభమౌతున్నది కనుక పుస్తక శీర్షిక (పేరు) అదే పెట్టినాను. పుస్తక ముద్రణలో సహకరించిన సీతాఫలమండి ఆర్యసమాజానికీ, విక్రాంత్ ప్రింట్ హౌస్ వారికి నా ధన్యవాదాలు. ప్రూఫ్ చూసిపెట్టిన శ్రీ డి. నర్సయ్య, శ్రీ డి. గంగాధర్ గార్లకు ప్రత్యేక ధన్యవాదాలు.

మా వైదిక వానప్రస్థ సాధకాశ్రమం (హనుమాపురం - భువనగిరి)లో కొంతకాలం గడపి వెళ్ళిన ఒక భక్తుడు సాత్త్వికదానంగా (గుప్త దానంగా) పుస్తక ప్రచురణకు రూ. 10,000/- అందజేశారు. "నా పేరుగానీ, ఫోటోగానీ, పరిచయంగానీ ఏవీ ప్రచురించ వద్దని" కోరారు. అందుచే వారి పేరు, వివరాలు వ్రాయలేక పోవుచున్నాము. వీరు పూర్వం మరొక పుస్తకానికికూడా సాత్త్వికదానం చేశారు. వారి నిష్కామ దాతృత్వానికి నా హృదయపూర్వక ధన్యవాదాలు. ఆ గుప్తదాతకు సర్వవ్యాపక సర్వేశ్వరుడు దీర్ఘ ఆయురారోగ్యాల నిచ్చి కాపాదును గాక. మరిన్ని గుప్త దానముల నిచ్చునట్లు ప్రేరేపించును గాక ! దేవయాన మార్గమున నడిపించి తన చెంతకు చేర్చుకొనును గాక !

మిర్యాలగూడ వాస్తవ్యులు, వైదికధర్మ ప్రచారకులునైన శ్రీమతి ఓరుగంటి లక్ష్మీదేవీ, శ్రీరంగయ్యగార్లు తమ మాతా పితరులు శ్రీమతి ఓరుగంటి వెంకట్రామమ్మ, శ్రీ లచ్చయ్య గార్ల దివ్యస్మృతిలో ఈ పుస్తక ముద్రణకు రూ. 5,000/-లు దానంగా అందజేశారు. వారికి, వారి కుటుంబానికి జగదీశుడు సర్వశుభములను ప్రసాదించును గాక!

అందరికీ మరొకసారి ధన్యవాదములు ...

- సుమ్నార్థి
(గ్రంథకర్త)

గాయత్రీ ఆశ్రమ ట్రస్టు ప్రచురణలు

వేదాలలో సూర్యకిరణ చికిత్స (40-00), వేదాలలో జలచికిత్స (20-00), వైదిక క్రాంతి పథం (15-00), అగ్నిహోత్ర వైజ్ఞానిక స్వరూపము (15-00), దౌహృదిని (ఋషుల దృష్టిలో గర్భిణిస్త్రీ) (20-00), అగ్నిహోత్ర రాసాయనిక విశ్లేషణ (20-00), గర్భధాన విజ్ఞానము (30-00), మానవ ధర్మము (20-00), అశ్వినీ దేవతలు (20-00), సంధ్యా వందనము - వైజ్ఞానిక సమాలోచనము (20-00), అగ్నిహోత్ర ఆధ్యాత్మిక స్వరూపము (30-00), గంగాధర శివుడు (5-00), గోమాత (30-00), గాయత్రీ విజ్ఞానం (50-00), జననీ జన్మభూమిశ్చ స్వర్గాదపి గరీయసీ (60-00), స్వాతంత్ర్య సముపార్జనలో మహర్షి దయానందుడు (10-00), దైనిక అగ్నిహోత్రవిధి (4-00), మన ఇతిహాసం (70-00), మన వేదశాస్త్రాల పరిచయం (50-00), చతుర్దశ భువనములు (10-00), ఐతరేయోపనిషత్తులోని సృష్టికథ (10-00), యుగపురుషుడు శ్రీకృష్ణుడు (8-00), వైదిక వివాహ వైశిష్ట్యము (8-00), ధర్మవీర్ పం. లేఖరామ్ (3-00) మహర్షి మనువుపై విరోధమెందుకు? (3-00), వేదాలలో అప్సరస గంధర్వులు (2-50), యజ్ఞోపవీత వైశిష్ట్యము (2-00), లక్ష్మీ సూక్తము (2-00), శాంతి ప్రార్థన (2-00), దగ్రేట్ గాయత్రి (2-00), వైదిక అర్థనీతి (2-00), బ్రహ్మచర్య విజ్ఞానము (15-00), శ్రీ దయానంద హృదయము (12-00), స్వరాజ్య సంగ్రామంలో ఆర్యసమాజము (8-00), సత్యధర్మవిచారణ (6-00), వైదిక సంస్కృతిలో వానప్రస్థాశ్రమం (10-00), మరణానంతరం జీవుని ప్రయాణము (40-00), ప్రణవ స్తోత్రం (10-00), అహల్య రాయిగా మారలేదు (2-00), దయానందుని ఆదర్శరాజ్యం (1-00), మాతాపుత్రికల జ్ఞానచర్చ (60-00), వేదాల వెలుగు చూపే ఆర్యసమాజము (20-00), వైదిక సరస్వతీ స్తోత్రము (10-00), అగ్నిహోత్రం 100% వైజ్ఞానికం (60/-), పెండ్లినాటి ప్రమాణాలు (40/-)

ఈశావాస్య మిదం సర్వమ్

మన వేదాలే - సృష్టికర్త ఇచ్చిన జ్ఞానం

మానవ మనుగడను పరీక్షించి చూస్తే అతనికి కలిగిన ప్రాథమిక జ్ఞానమంతా నైమిత్తికమే. అంటే – ఇతరులు నేర్పగా వచ్చినది, తాను ఇతరుల ననుకరించుటవల్ల కలిగినది. మిగిలిన ప్రాణి జాతులన్నిటిలో జ్ఞానమంతా జన్మతోనే వస్తుంది. ఉదాహరణకు ఆవుదూడ పుట్టిన కొన్ని నిమిషాలలోనే లేచి నిలబడుతుంది. నడుస్తుంది. ఆవుదూడ పాలకొరకు తల్లివద్ద ప్రయత్నిస్తుంది. తన ఆహారాన్ని గుర్తుపట్టి తినగలుగుతుంది. నెమరు వెయ్యగలుగుతుంది. ఇవన్నీ ఎవరూ నేర్పనక్కరలేదు. సృష్టికర్త జన్మతోనే వాటి కాజ్ఞానం యిచ్చాడు. ఇట్టిదానినే స్వాభావిక జ్ఞానం అంటారు. కాని, మానవున కవన్నీ తల్లిదండ్రులుగాని పెద్దలుగాని నేర్పాలి. కావున మానవుని జ్ఞానం నైమిత్తికమన్నారు. ఈ విషయాన్ని మన ఋషులు ఒక సూత్రరూపంలో చెప్పారు. "మాతృమాన్, పితృమాన్, ఆచార్యవాన్ పురుషో వేద" (శతపథ బ్రాహ్మణం 14-6-10-2 లో) అన్నారు. అంటే ప్రాథమిక జ్ఞానం ముందుగా తల్లివల్లా తండ్రివల్లా, అనంతరం ఆచార్యులవల్లా (ఉపాధ్యాయులవల్లా) కలుగుతుందని అర్థం. ఈ ముగ్గురు విద్యావంతులు, సదాచారపరులు అయితే ఆ పిల్లలు మంచి సంస్కారవంతులౌతారు. సభ్యత కలిగిన వారౌతారు. ఆ తరువాతనే మానవుడు స్వయంగా చదువుకొని, ఆలోచించి, పరిశోధించి, సాధనచేసి తాననుకొన్న ఉన్నత స్థితికి చేరుకోగలుగుతాడు.

ఈ విషయంపై కొందరు ఔత్సాహికులు పరిశోధనలు జరిపారు. అందుకు కొంతమంది శిశువులను పుట్టిన వెంటనే తల్లిదండ్రులనుండి, బంధువులనుండి దూరంచేసి వారిని ఏకాంత నిశ్శబ్దవాతావరణంలో పోషించి పెద్దచేశారు. వారి ఎదుట ఒక్క మాటగానీ సైగగానీ చెయ్యవద్దనీ, తినటం, త్రాగటం, నడవటం, స్నానం చెయ్యటం, బట్టలు కట్టుకోవటం మొ॥నవి ఏమీ చేయవద్దనీ నర్సులకు (దాయిలకు) గట్టి సూచన లిచ్చారు. దానితో ఆ పిల్లలు శారీరకంగా పెరిగి పెద్దవారయ్యారే కాని మానసికంగా ఏమీ ఎదుగలేదు. తమ పనులు తాము చేసుకోవటం, కావలసినవి అడగటం కూడా చెయ్యలేక పోయారు. ఒక్క మాట కూడా రాలేదు. అప్పుడా శాస్త్రవేత్తలు నిమిత్తం (కారణం) లేకుండా – నేర్పేవారు లేకుండా మానవులకు ప్రాథమిక జ్ఞానం కలుగదని ప్రత్యక్షంగా గ్రహించారు. ఈ

విషయం మరోరకంగా కూడా ఋజువయ్యింది. అప్పుడప్పుడు చాలా అరుదుగా అడవులలో తోడేళ్ళు పెంచిన మానవ పిల్లలు దొరుకుతారు. అట్టి పిల్లల నడక, తినటం, త్రాగటం వంటి వన్నీ తోడేళ్ళవలెనే ఉన్నాయట. వాటి మాదిరిగానే అరుపులు, కేకలు పెట్టారట. వారికి ఇవన్నీ నేర్పి జనస్రవంతిలోకి తీసుకురావటం చాలా కష్టమయ్యిందట. కనుక మానవునకు కలుగుచున్న ప్రాథమిక జ్ఞానానికి తల్లిదండ్రులు, ఆచార్యులు (గురువులు) కారణమన్న ఋషులమాట పూర్తిగా సత్యం.

ఇప్పుడు మనందరికీ తల్లిదండ్రులు, గురువులు జ్ఞాన స్రోతస్సులుగా ఉన్నారు. మరి, ఆది మానవుల కెవరుంటారు? అనేది ఆలోచించవలసిన ప్రశ్న. ఆదిమానవులకు మనవలె తల్లిదండ్రులుండరు. ఆదిమానవులందరూ యువావస్థ వచ్చేవరకు భూమి గర్భంలో అండములలో పెరిగి పెద్దవారయ్యారు. కోడిగ్రుడ్డును పొదగగా లోపలిద్రవం పిల్లగామారి పై చిప్పను పగులకొట్టుకొని బయటకు వచ్చునట్లుగా ఆదిమానవులు పెక్కురు స్త్రీ పురుషులు యువావస్థలో భూగర్భంలోని అండముల నుండి బయటకు వచ్చారంటాయి మన వేదశాస్త్రాలు. నేడు బహుళ ప్రచారంలో ఉన్న వికాసవాదం సత్యంకాదు. అది తర్కానికి విజ్ఞానానికి నిలబడదు. డార్విన్ మహాశయుడు జీవించి ఉన్నపుడే ఎంతోమంది వారి వాదనను వ్యతిరేకించారు. ఇప్పుడునూ అనేకమంది శాస్త్రవేత్తలు అంగీకరించటంలేదు. అది ఒక ఆలోచన మాత్రమే. సిద్ధాంతం కాదు. వారికి మరొక మార్గం కనబడక ఆనాటి శాస్త్రవేత్తలు, నాస్తికులు వికాసవాదాన్ని అంగీకరించారు. వారు అంగీకరించి సరిపెట్టుకుంటే సరిపెట్టుకోవచ్చు కానీ విద్యార్థుల బుద్ధులలో ఈ విషయాన్ని చొప్పించటం ఎంత మాత్రం మంచిది కాదు. వారికి ఆలోచించుకోవటానికి అవకాశమివ్వటమే మంచిది. ఈ విషయం వివరంగా తెలుసుకోగోరువారు మహర్షి దయానంద సరస్వతిగారి రచన **'సత్యార్థ ప్రకాశం'** చదువగోరుచున్నాను.

వికాసవాదం వికసిస్తూనే ఉండాలి కాని మానవసృష్టితో వికాసం ఆగిపోవటమెందుకు ? సృష్ట్యాది నుండి ఇప్పటి వరకు అమీబా అమీబాగానే ఉంది కదా! ఒక ప్రాణి నుండి మరొక ప్రాణిగా పరిణమించటం లేదా కొన్ని అవయవాలు క్రొత్తగా తయారు కావటం అనేది జరుగదు. అంతకన్న పరమేశ్వరుడు ముందుగా ఏకకణ జీవిని, అనంతరం క్రమంగా 2, 3, 4 కణముల జీవులను వేరువేరుగా

సృజించటం జరిగిందని చెప్పవచ్చును. ఆ యా ప్రాణులు బ్రతకటానికి అవసరమైన మార్పులు ప్రకృతిలో జరిగినపుడు ఆ యా ప్రాణులను దేవుడు హూసప జాతిని ఉత్పన్నం చేసినట్లే భూగర్భంలో ఉత్పన్నం చేశాడని చెప్పవచ్చు. ఇక జ్ఞానవికాసం ఎలా జరిగిందనే విషయంలో కూడా అనేక ప్రశ్నలు. ఏ జంతువులను చూచి మానవుడు బట్టలు కట్టుకోవడం, ఇల్లు కట్టుకోవడం నేర్చుకున్నాడు ? వంటలు చేసుకొని తినటం, స్నాన శౌచాలను పాటించటం, కౌటుంబిక జీవితాన్ని గడపటం మానవుడు ఏ ఏ జంతువుల నుండి నేర్చుకున్నాడు ? మొ॥ అనేక ప్రశ్నలకు వికాసవాదులు, నాస్తికులు సమాధానం చెప్పవలసి ఉంది. అందుచేతనే, ఆస్తికులు – సృష్టికి కర్త ఒకడున్నాడనీ ఆయనే ఆదిమానవులకు జ్ఞానాన్ని యిచ్చాడనీ నమ్ముతారు. తర్కంతో నిరూపిస్తారు. ఆ సృష్టికర్తకే 'దేవుడు' అని పేరు పెట్టారు. అతని విశేష గుణాలను దివ్యశక్తులను తెలిపే విశేషణాలతో – పేర్లతో స్తుతిస్తారు, ప్రార్థిస్తారు. అతని అనుగ్రహం కొరకు, తమ ఉన్నతి కొరకు అతను ఉపదేశించిన నియమాలను అనుసరిస్తారు. అయితే సృష్టికర్త పేరేమిటి ? ఎక్కడుంటాడు ? ఏమేమి చేస్తాడు ? అతను ఏ రకంగా మానవులను జ్ఞానవంతులను చేశాడు ? మొదలైన విషయాలలో ప్రపంచ మతాలలో భిన్న భిన్న అభిప్రాయాలున్నాయి.

మన హిందూమతంలో – పౌరాణిక సంప్రదాయాలు చాలానే ఏర్పడ్డాయి. ఒక ప్రక్క వేదమే ఈశ్వరీయ జ్ఞానం అంటూనే – వేదానికి భిన్నంగా – ఏకేశ్వరోపాసనకు భిన్నంగా అనేక దేవీదేవతల కల్పన చేశారు. సంప్రదాయానికి ఒక పురాణం వ్రాసి అవన్నీ వేదవ్యాసులువారు వ్రాసినవేనని ప్రచారం చేశారు. ఒక్కొక్క పురాణం ఒక్కొక్క దేవుని సృష్టికర్త అంటాయి. మిగిలిన దేవతలన్నీ అతని సహాయకులు మాత్రమే నంటాయి. అనేక రకాల పూజా విధానాలు, వ్రతాలు, తపస్సులు సాధనలు ఉపాసనలు కల్పించారు. అంతేకాక, ఇవన్నీ వేదాల సారమేనని ప్రచారం చేశారు. వారికి అనుకూలంగా వేదాలకు భాష్యాలు వ్రాశారు. ఋషులు వ్రాసిన గ్రంథాలైన బ్రాహ్మణ ఆరణ్యక దర్శన ఉపనిషదాదుల నన్నిటిని కూడా వేదాలే నన్నారు. చివరికి భారతాన్ని పంచమ వేదమన్నారు.

కాని, ప్రథమ మానవ సృష్టి సమయంలో యోగ్యులైన అగ్ని, వాయు, ఆదిత్య, అంగిరస నామక ఋషుల హృదయాలలో ప్రకటింపబడిన ఋక్, యజు,

సామ, అథర్వ వేద సంహితలే ఈశ్వరుని ద్వారా మానవులకు లభించిన జ్ఞానం. అదే పరిపూర్ణమైన జ్ఞానం. అందులోని విషయాలన్నీ సర్వమానవులకు, సర్వకాలాలకు, సర్వదేశాలవారికి జ్ఞానాన్ని యిస్తూనే ఉంటాయి. వేదాలు మానవులనందరిని ఒక్క జాతిగా చేసి మానవత్వాన్ని – మానవధర్మాలను ఉపదేశిస్తాయి. ఇంతేగాక, అందులో మానవుల కవసరమైన సమస్త విద్యలు – సంగీత, సాహిత్య, నృత్య, శిల్ప కళాకౌశలాలూ, వైద్య, ఖగోళ, యంత్ర, విమానాది సర్వ విద్యలు; సాంఘిక, కౌటింబిక, రాజనైతిక విజ్ఞానాలు అందులో ఉన్నాయి. ఆధ్యాత్మిక సంబంధమైన – ఆత్మపరమాత్మల ప్రకృతివికృతుల జ్ఞానం, స్తుతిప్రార్థనోపాసనల జ్ఞానం, బంధ మోక్షల జ్ఞానం అన్నీ ఉన్నాయి.

మొత్తం 20,416 మంత్రాలలో సమస్త విద్యా విజ్ఞానాలు సూత్రాల రూపంలో చెప్పబడ్డాయి. ఋషులు వాటిని మననంచేసి విశ్లేషించి సమాధిస్థులై తెలుసుకొని సామాన్య మానవులకు ఆ విషయాలను వివరించి చెప్పారు. అనంతరం వాటిని గ్రంథస్థం చేశారు. అట్టి వాటిని 'స్మృతులు' అంటారు. పరమేశ్వరుని నుండి వచ్చిన జ్ఞానాన్ని మాత్రమే 'శ్రుతులు' అంటారు. వీటినే వేదాలు అనాలి. మిగతావన్నీ ఋషులు వ్రాసినవి. అంటే పరిపక్వత చెందిన మానవులు వ్రాసినవి. అవి స్మృతులు మాత్రమే.

పరమేశ్వరీయ వేదాల రక్షణకు కొన్ని కుటుంబాలు అంకితమయ్యాయి. సంహితాపాఠ పదపాఠ జటాపాఠ ఘణాపాఠాది రకరకాల పాఠాలతో వాటిని కంఠస్థం చేశారు. కొందరు శిష్యులను చేర్చుకొని వారికి ఆ పాఠాలను నేర్పారు. అందుచే ఆనాటి నుండి ఈనాటి వరకు గురుశిష్య పరంపరగా వేదాలు యథాతథంగా రక్షింపబడ్డాయి. అందులో ఒక అక్షరం చేర్చటంకాని, తొలగించటంగాని జరుగలేదు. ఇంతేగాక, వేదమంత్రాలకు ఛందస్సు, స్వరములు ఉంటాయి. ఆ మంత్రాల అర్థం ముందుగా ఎవరు సాక్షాత్కారం చేసుకొని సామాన్యులకు వివరించారో ఆ ఋషుల పేర్లతోను, అవి ఏ విషయాన్ని చెబుతున్నాయో దానిని 'దేవత' అనే పేర్లతోను కంఠస్థం చేసి రక్షించారు. దేశవ్యాప్తంగా యిట్టి వేదపాఠా లుండటంవల్ల పుస్తకాలలో ప్రక్షిప్తాలు చేర్చినట్లు వేదాలలో మార్పులు చేర్పులు చేయలేకపోయారు. ఈశ్వరీయ జ్ఞానాన్ని రక్షించటానికి ఇన్ని ఏర్పాట్లు చెయ్యటం మంచిదే అయ్యింది. కనుకనే 197 కోట్ల సంవత్సరాల నాటి వేదాలను మనం యథాతథంగా వినగలుగుతున్నాం. లిపిబద్ధం

చేసుకొని పుస్తకాలుగా చూడగలుగుతున్నాం.

మేధావులు, తార్కికులు ఏది ఈశ్వరీయ జ్ఞానమో, ఏది కాదో తెలుసుకోవడానికి కొన్ని పరీక్షా నియమాలు పెట్టారు. వాటిలో కొన్ని ముఖ్యమైనవి ఇచ్చట తెలుపుచున్నాము.

1) సృష్టికర్త నుండి వచ్చే జ్ఞానం ప్రథమ మానవ సృష్టి సమయంలోనే ప్రకాశింపబడాలి. లేకుంటే అతడు పక్షపాతి ఔతాడు. కొంతకాలం తరువాత ఇస్తే ముందు జన్మించిన వారికి అన్యాయం చేసిన వాడౌతాడు.

ఈ పరీక్షణతో మనం వివేచిస్తే వేదాలే ఈశ్వరీయ జ్ఞానం. ఏలనంటే క్రైస్తవ మతం 2013 సంవత్సరాల పూర్వం లేదు. బైబిలు ప్రాత నిబంధన కూడా 3 లేదా 4 వేల సంవత్సరాలకు పూర్వం లేదు. ఇక మహ్మదీయమతం క్రైస్తవ మతం తరువాత వచ్చినదే. 1400 సంవత్సరాల కన్న ఎక్కువ చరిత్ర లేదు. బౌద్ధ, జైన, సిఖ్కు మతాలన్నీ ఆ తరువాత ప్రారంభింపబడినవే. ఇక ప్రపంచ చరిత్రలను పరిశీలిస్తే - ఇబరానీ (6,024) సం., మిస్రీ - 27,666 సం., ఫినీశియా - 30,082 సం., పారసీ - 18,990 సం., కాల్డియా - 2,15,00,082 సం., (కాని యిది వారి పృథివి ఉత్పత్తికాలం), ఖితాయి - 8,88,40,413 సం., చీనీ చరిత్ర - 9,60,02,512 సంవత్సరాలు మాత్రమే. మరి, మన భారతీయ చరిత్ర - ఆది మానవ సృష్టి నుండి - వేదాల ఆవిర్భావం నుండి లెక్కకట్టగా ఇప్పుడు సప్తమ మన్వంతరంలో 28వ కలియుగం జరుగుచున్నది. దీనిని అంకెలలోనికి మారిస్తే 197 కోట్ల 29 లక్షల 49 వేల 114 పూర్తయి 115 జరుగుచున్నది. కనుక వేదాలే సృష్టికర్త నుండి వచ్చిన జ్ఞానం.

2) ఈశ్వరీయ జ్ఞానం ఒకానొక దేశానికి సంబంధించిన భాషలో కాక భాషలన్నిటికి మూలమైన సంస్కృత భాషలో ఉండాలి. లేకున్న దేవుడు ఆ దేశం వారికే మేలు చేసినవాడౌతాడు. పక్షపాతి ఔతాడు.

3) సృష్టికర్త నుండి వచ్చిన జ్ఞానం సృష్టి నియమాలకు విరుద్ధంగా ఉండకూడదు. విజ్ఞాన సమ్మతంగా ఉండాలి. లేకుంటే అవి ఈశ్వరీయములు కావు.

4) సృష్టికర్త సర్వజ్ఞుడు కనుక మానవుల కవసరమైన సమస్త విద్యలు ఉపదేశించాలి. ప్రపంచ మానవులందరికి సర్వకాలాలలోను ఉపయోగపడేవిగా ఉండాలి. కాని, ఇతర ధర్మగ్రంథాలలో సర్వవిద్యలు లేవు. పూర్వం మేము వ్రాసినట్లుగా సమస్త సత్యవిద్యలు బీజరూపంలో మన వేదాలలోనే ఉన్నాయి.

5) ఈశ్వరీయ జ్ఞానంలో మానవుడు ఉన్నతిని పొందటానికి కావలసిన ఆత్మ పరమాత్మల జ్ఞానం, ప్రార్థన ఉపాసనలవల్ల కలిగే అసలైన ప్రయోజనం, సమస్త దుఃఖాల నుండి తరించగల సాధనాలు ఉండాలి. మానవతను పెంచేదిగా ఉండాలి. పరస్పర ద్వేష కలహాలను సృష్టించేదిగా ఉండకూడదు. సర్వమానవ సౌభ్రాతృత్వాన్ని, శాంతిని పెంచేదిగా ఉండాలి. ఈ యోగ్యతలన్నీ మన వేదాలలోనే ఉన్నాయి.

సృష్టికర్తయే స్వయంగా చెబుతున్నాడు – **"ఓ మానవులారా!**

"సా ప్రథమా సంస్కృతీ విశ్వవారా" (యజుర్వేదం 7-14)

ఈ వేదసంస్కృతియే భూమండలంపై ఏర్పడిన ప్రథమ సంస్కృతి. ఇదే విశ్వమానవులందరికీ వరణీయమైనది – స్వీకరించతగినది.

"దేవస్య పశ్య కావ్యం న మమార న జీర్యతి"

ఈ వేదము, ఈ వేదసంస్కృతి ఎప్పటికీ నశించవు. జీర్ణించిపోవు – ముసలివి కావు. సదా నిత్య నూతనంగానే ఉంటాయి. ప్రళయకాలంలో కూడా అవి నాలో అప్రకటితంగా ఉంటాయి. మరల సృష్టి జరిగినపుడు ఋషుల హృదయాలలో వేదాలను ప్రకటిస్తాను.

"సూర్యా చంద్ర మసౌ ధాతా యథా పూర్వ మకల్పయత్ ।
దివం చ పృథివీం చాంతరిక్ష మథో స్వః ॥ ఋగ్వేదం (10-190-3)

ఈ సూర్యచంద్రులు, ద్యులోక పృథివీ లోకాలు, వీటి మధ్య ఉండే గ్రహ ఉపగ్రహాదులు, సమస్త ప్రాకృతిక శక్తులు, సర్వవిధ ప్రాణులు, వేదము పూర్వ కల్పంలో ఉన్నట్లే ఇప్పుడును నాచే సృజింపబడ్డాయి. కాలాంతరంలో ఈ సృష్టి ప్రళయమౌతుంది. అప్రకటిత మౌతుంది. మరల సృష్టి జరిగినపుడు ఇవన్నీ ఈ విధంగానే సృజిస్తాను. సృష్టి, ప్రళయాలు దినరాత్రుల వంటివి. ఒకదాని వెంట

మరొకటి వస్తూనే ఉంటాయి.

"..........యాథా తథ్యతోఽర్థాన్ వ్యదధా చ్ఛాశ్వతీభ్యః సమాభ్యః" - యజుర్వేదం (40-8)

నేను ఈ సృష్టిని శాశ్వతులైన మీ కొరకే సృజించాను. ఏ పదార్థాన్ని ఎట్లు సృజించవలెనో అట్లు సృజించాను. వాటి గుణగణాలను (పదార్థ విజ్ఞానాన్ని), వాటి నెట్లు ఉపయోగించుకోవాలో అట్టి జ్ఞానాన్ని కూడా వెంటనే వేదము ద్వారా మీకు ఉపదేశించాను. వేద స్వాధ్యాయం చెయ్యండి. వేద ఫలాలనందుకోండి.

"కుర్వన్నేవేహ కర్మాణి జిజీవిషే చ్ఛతం సమాః" - యజుర్వేదం (40-2)

వేదవిహిత కర్మలు చేస్తూనే నూరేండ్లు జీవించగోరండి. ఇహపర సుఖాలను, నిశ్శ్రేయసాన్ని - గొప్ప ఆనందాన్ని (ముక్తిని) పొందండి.

ఈ విధంగా వేదం మానవుల సమగ్ర ఉన్నతికి బాటలు వేస్తుంది. క్రమంగా వేద సందేశాలను ముందు పేజీలలో తెలుసుకుందాము. చివరిగా వేద స్వాధ్యాయం వల్ల కలిగే ఫలాలను (లాభాలను) తెలిపే ఒక వేద మంత్రాన్ని చెప్పుకుందాం.

స్తుతా మయా వరదా వేదమాతా
ప్రచోదయంతాం పావమానీ ద్విజానామ్ ।
ఆయుః ప్రాణం ప్రజాం పశుం కీర్తిం
ద్రవిణం బ్రహ్మవర్చసమ్ ।
మహ్యం దత్వా వ్రజత బ్రహ్మలోకమ్ ॥ - అథర్వవేదం (19-71-1)

నాచే కీర్తింపబడిన - స్వాధ్యాయం చేయబడిన వరాలనిచ్చు వేదమాత ద్విజులను - విద్యాగర్భం నుండి రెండవసారి జన్మించిన విద్యావంతులను పవిత్ర పరుస్తుంది. దీర్ఘమైన ఆయువును, బలమైన ప్రాణశక్తిని, సుసంతానాన్ని, గోఅశ్వాది పశుసంపదలను, కీర్తిని, ధనమును, బ్రహ్మజ్ఞాన ప్రకాశాన్ని యిస్తుంది. అనంతరం జీవాత్మనైన నన్ను బ్రహ్మలోకానికి - ముక్తి ధామానికి చేరుస్తుంది.

పై లాభాలన్నీ వేద స్వాధ్యాయంవల్ల కలుగుతాయి. వాటిని పొందుటకు గల మార్గాలను వేదం సూచిస్తుంది. ఈ పుస్తకంలో మనం యజుర్వేద 40 వ అధ్యాయం ఏమి ఉపదేశిస్తున్నదో తెలుసుకుందాము.

సృష్టికర్త సందేశం - 1

త్యక్తేన భుంజీథాః - త్యాగభావంతో అనుభవించు

ఓం ఈశావాస్య మిదం సర్వమ్ యత్ కించ జగత్యాం జగత్ ।
తేన త్యక్తేన భుంజీథా మా గృధః కస్య స్విద్ధనమ్ ॥
(యజుర్వేదం 40-1)

ఓ మానవులారా !

ఈశావాస్య మిదం సర్వం = ఈ సమస్త సృష్టి ఈశునిచే - నియామకునిచే (ఈశ ఐశ్వర్యే - నియమనే) వ్యాపించబడి ఉంది. **యత్ కించ జగత్యాం జగత్** = అతి చిన్న కణం నుండి సమస్త బ్రహ్మాండముల పర్యంతం ఈశుడే వ్యాపించియున్నాడు. ఇదంతా అతనిదే. **తేన త్యక్తేన భుంజీథాః** = అందుచే త్యాగ భావంతో - ఇది నాది కాదు, పరమేశ్వరునిదే అనే భావంతో నీ కష్టార్జితాన్ని అనుభవించు. **మా గృధః కస్య స్విత్ ధనమ్** = ఎవరి కష్టార్జితమును అన్యాయంగా ఆశించవద్దు. లోభివి కావద్దు.

సృష్టి కర్తయైన పరమేశ్వరుడు వేదాల ద్వారా మానవుల కవసరమైన సర్వవిద్యలు ఉపదేశించాడు. ఋగ్వేదం ద్వారా సృష్టిలోని సమస్త పదార్థాల గుణధర్మాలను, సృష్టి నియమాలను (ఫిజిక్స్‌ను) ఉపదేశించాడు. యజుర్వేదం ద్వారా సృష్టిలోని పదార్థాలను ఏ రకంగా ఉపయోగించుకొని ఉన్నతిని పొందాలో, ఏ కర్మలు చేస్తే మానవునికి భౌతిక ఆధ్యాత్మిక ఉన్నతులు కలుగుతాయో వివరించాడు. సామవేదం ద్వారా అంతర్ముఖులై ఆత్మ పరమాత్మల సాక్షాత్కారం పొంది సమస్త దుఃఖాల నుండి విముక్తిని పొందే సాధనాక్రమాన్ని తెలిపాడు. మహదానందాన్ని (బ్రహ్మానందాన్ని) పొందే మార్గం చూపాడు. అథర్వవేదం ద్వారా సృష్టిలోని పదార్థాలతో అద్భుతమైన ఆవిష్కారాలు చేసి విశేష సుఖాలు అనుభవించగల విజ్ఞానాన్ని (సైన్స్ అండ్ టెక్నాలజీని) ఉపదేశించాడు.

పై వేదమంత్రం యజుర్వేదంలోనిది. చివరి అధ్యాయం (40 వది) 'ఈశావాస్య మిదం సర్వమ్ ... అనే వాక్యంతో ప్రారంభమౌతుంది. అందుచే ఈ అధ్యాయం 'ఈశోపనిషత్' అనే పేరుతో లోకంలో ప్రాచుర్యం పొందింది. కర్మకాండ యొక్క పరమ లక్ష్యం పరమేశ్వర ప్రాప్తి. జన్మ జరా వ్యాధి మరణాది సమస్త దుఃఖాల నుండి విముక్తిని పొంది పరమేశ్వరుని తృతీయధామంలో స్వేచ్ఛగా విహరిస్తూ మహదానందాన్ని పొందటం. అందుకు కావలసిన జ్ఞాన విజ్ఞానాలను, జీవన విధానాన్ని, సాధన క్రమాన్ని ఈ అధ్యాయం వివరిస్తున్నది. కనుక దీనిని విద్యాంసులు ఉపనిషత్ అని ప్రచారం చేశారు. ఇక దీనిలోని మొదటి మంత్రం ఏ సందేశం ఇస్తున్నదో తెలుసుకుందాము.

'ఈశావాస్య మిదం సర్వమ్'

ఈ సమస్త సృష్టి ఈశునిచే - నియామకునిచే వ్యాప్తమై - ఆవరింపబడి ఉంది. ఇది అతనిది. అతడు సృజించినది. సృష్టిలోని పదార్థాలన్నీ అణు సంయోగాలే. కోటానుకోట్ల అణువులు కలిస్తేనే ఒక చిన్న పదార్థమై మనకు కనబడుతుంది. ఉదాహరణకు ఒక నీటి బొట్టును పరిశీలించినట్లైతే - ఎన్నో నీటి అణువులు కనబడతాయి. ఒక నీటి అణువును విశ్లేషిస్తే 2 హైడ్రోజన్ అణువులు, ఒక ఆక్సిజన్ అణువు (H_2O) ఉంటాయి. ఒక హైడ్రోజన్ అణువులో ఒక న్యూట్రాన్, ఒక ప్రోటాన్ కేంద్రకంలో ఉండగా ఒక ఎలక్ట్రాన్ వాటి చుట్టూ వేగంగా పరిభ్రమిస్తూ ఉంటుందట. అట్లే, ఆక్సిజన్ అణువులో 8 న్యూట్రాన్లు, 8 ప్రోటాన్లు కేంద్రకంలో ఉండగా వాటి చుట్టూ 8 ఎలక్ట్రాన్లు పరిభ్రమిస్తూ ఉంటాయట. ఈ పరిభ్రమణం సూర్యుని చుట్టూ గ్రహాల పరిభ్రమణంవలె నిర్ణీతమైన కక్ష్యలలో జరుగుతుందట. ఇంతవరకు శాస్త్రవేత్తలు 92 రకాల అణువులను - ధాతువులను (ఎలిమెంట్స్‌ను) గుర్తించారు. ఇవేకాక మరికొన్ని అరుదైన (సుమారు 18) ధాతువులు గుర్తించి ఈ సంఖ్యను 110 వరకు చేశారు. ఇవన్నీ వింటున్నపుడు చదువుతున్నపుడు వీటిని ఈ విధంగా నిర్మించిన దెవరు ? నియమించి నడుపుతున్న దెవరు? అనే ప్రశ్నలు రాక మానవు. అందుచేతనే ఆస్తికులు సృష్టికి కర్త ఒక డున్నాడంటారు.

సృష్టికర్తను గురించి ప్రపంచ మతాలలో భిన్న భిన్న అభిప్రాయాలున్నాయి. వాటిలో వేదం సృష్టి కర్త సర్వవ్యాపకు డంటుంది. అతడు ఒకే ఒక డంటుంది. ఎవరి సహాయం లేకుండానే తానొక్కడే సృష్టిని నిర్మించాడనీ, నియమించి నడిపిస్తున్నాడనీ, కాలాంతరంలో ఇపుడు కలిసివున్న అణువులను విడగొట్టి ప్రళయం చేస్తాడనీ చెబుతుంది. ఇంతేగాక, రకరకాల ప్రాణి జాతులను సృజించినదీ, వాటి జీవనానికి తగిన వ్యవస్థ చేసిందీ, ఉత్తమ ప్రాణిగా మానవుని సృజించినదీ, ఆ మానవుడు చేసే కర్మలకు ఫలితాల నిస్తున్నదీ కూడా ఆ ఏకేశ్వరుడే అంటుంది. అతని పరిమాణం అనంతం, అతని శక్తులు అనంతం అంటుంది. ఈ విషయాన్నే మరింత స్పష్టం చేస్తూ మంత్రంలోని తదుపరి వాక్యం ....

'యత్ కించ జగత్యాం జగత్'

సృష్టిలో అతి చిన్నదైన అణువు మొదలు గతి శీలమైన సమస్త నక్షత్రరాశుల (గెలాక్సీల) వరకు ఒకే ఈశుడు వ్యాపించి ఉన్నాడంటుంది వేదం. 'జగత్' అనే పదంలోనే ఈ సృష్టి అంతా గతిశీలమైనదనే అర్థం ఉంది. ఆ అర్థానికి మరింత బలాన్ని చేకూరుస్తూ 'జగత్యాం' అనే విశేషణం జోడించబడింది. జ్ఞానపూర్వకంగా ఒక ప్రయోజనం కొరకు ఏర్పాటు చేయబడిన గమనాన్నే - భ్రమణాన్నే గతి అంటారు. అట్టి గతి మనకు అణువులలోను కనబడుతున్నది. సూర్యకుటుంబాలలోను కనబడుతున్నది. కనుక సృష్టిని జగత్ అంటుంది వేదం. అట్టి జగత్‌కు ఆధారం కూడా ఈశుడే - పరమేశ్వరుడే. సృష్టిని నిర్మించినది గతివంతం చేస్తున్నది, చిత్రవిచిత్రమైన ప్రాణి జాతులను సృష్టించినది అతడే. మన శరీరాలలోనూ ఈ గతి కనబడుతున్నది. ఈ శరీరాలను జీవింప చేస్తున్నది, మనం చేసే శుభాశుభ కర్మలకు అత్యంత న్యాయంగా ఫలాలనిస్తున్నది కూడా అతడే. ఈశుడే. కనుక ....

'తేన త్యక్తేన భుంజీథాః'

"ఓ మానవులారా! మీరు కష్టించి సంపాదించిన దానిపైన కూడా అహంకార

మమకారాలను పెంచుకోవద్దు. ఏదో ఒకనాడు మీరు వీటన్నిటిని వదలి వెళ్ళవలసిందే. ఈ సంపదలను నిర్మించినది, వాటిలో వ్యాపించి ఉన్నది, వాటిని సంపాదించుకోగల యింద్రియాలను బుద్ధిని శక్తిని యిచ్చినది నేనే కదా!" అంటున్నాడు సృష్టికర్త. కనుక మనం మనకు లభించిన పదార్థాలను పరమేశ్వరుని ప్రసాదంగా భావించి అనుభవిద్దాం. వాటిలో కొంతభాగం తోటి మానవులకు, కొన్ని ప్రాణులకు పెట్టి పుణ్యం సంపాదించుకుందాం. అభ్యుదయాన్ని – ఈ లోకంలోనూ పరలోకంలోనూ (వచ్చే జన్మలోనూ) ఉన్నతిని పొందుదాము.

త్యాగ గుణం మనలో ఎంతగా వికసిస్తుందో అంతగా మనం భగవంతునికై దగ్గరౌతాము. **"త్యాగేనైకే అమృతత్వ మానశుః"** అంటాయి ఉపనిషత్తులు. ఒక్క త్యాగంతో మాత్రమే మనం అమృతత్వాన్ని – జన్మ రాహిత్యాన్ని – పరమానంద ప్రాప్తిని పొందగలమని ఋషుల అభిప్రాయం. **"పరోపకారః పుణ్యాయ"** అని చెప్పినట్లు పరోపకారంవల్ల మాత్రమే పుణ్యం వస్తుంది. మిగతా వ్రత తపాదులన్నీ ఆత్మ శుద్ధి కొరకు మాత్రమే. కనుక, వీలైనంత ఎక్కువగా తను మనోధనములతో సత్పాత్రులను సేవించాలి. ఆ సత్కర్మల ఫలాన్ని కూడా భగవదర్పితం చెయ్యాలి. త్యాగం చెయ్యాలి. అట్టి దానినే కర్మఫలత్యాగం అంటారు. ఆ పుణ్యంతో ఏ భౌతిక ప్రతిఫలాన్ని కోరకుండా జన్మరాహిత్యాన్ని – ముక్తిని మాత్రమే కోరుకోవాలి. అప్పుడే మనకు భౌతిక సుఖాలపై వైరాగ్యం, భగవంతునిపై అనురాగం పెరుగుతాయి. అవి మనకు క్రమంగా అమృత్వాన్ని పరమానంద ప్రాప్తిని కలిగిస్తాయి. ఇట్టి దానినే కర్మయోగ మంటారు.

దీని తదుపరి వాక్యం మరొక ఉపదేశం చేస్తున్నది. అది మరింత ఆవశ్యకం. దానిని ఆచరించకపోతే మనకు కష్టాలు తప్పవు.

'మా గృధః కస్య స్విద్ధనమ్'

(ఎవరి ధనాన్నీ అన్యాయంగా ఆశించవద్దు. లోభివి కావద్దు.)

ప్రతీ వ్యక్తి పూర్ణ పురుషార్థం చేసి కష్టార్జితంతోనే జీవించ యత్నించాలి. అది చేయలేని బాలబాలికలు, వికలాంగులు, రోగులు, వృద్ధులు మాత్రమే తల్లిదండ్రుల

బంధుబాంధవుల భాగ్యవంతుల సహకారంతో జీవించాలి. వృద్ధులు సంతానంపై ఆధారపడి జీవించవచ్చు. అలా చేస్తే సంతానం యొక్క పితృఋణం (తల్లిదండ్రుల ఋణం) తీరుతుంది. మిగిలిన వారంతా కష్టించి జీవించాలి. దొంగిలించిగాని, మోసం చేసిగాని, దౌర్జన్యం చేసిగాని, మరొక వక్రమార్గంలో గాని ఇతరుల ధనాన్ని – సంపదలను ఆశించకూడదు. అలా చేస్తే పరాన్నభుక్కులై పాపులౌతారు.

సోమరితనం ఎంతమాత్రం మంచిది కాదు. సోమరి తల్లిదండ్రులకు, సమాజానికి, దేశానికి కూడా భారమౌతాడు. పాపి అవుతాడు. **'అకర్మా దస్యుః'** అంటుంది ఋగ్వేదం (10-22-8). అంటే – అకర్మణ్యుడు – కష్టపడని సోమరి దస్యుడౌతాడు. పురుషార్థపరుడే ఆర్యుడు. లాటరీలపైనా, షేర్‌మార్కెట్లపైనా రకరకాల పందెముల పైనా వచ్చే ధనాదులను కూడా ఆశించ వద్దంటుంది వేదం. **'అక్షైర్మా దీవ్యః కృషిమిత్ కృషస్వ'** ఋగ్వేదం (10-34-11) . అంటే జూదరి వంటి అత్యాశ మంచిది కాదు. వ్యవసాయదారునివలె కష్టించి దానికి తగిన ఫలితాన్ని మాత్రమే కోరుకోమని అర్థం. లాటరీలు మొదలగునవన్నీ జూదం క్రిందనే వస్తాయి. కష్టపడకుండా భాగ్యవంతులమై పోవాలనే భావమే వీరందరికి ఉంటుంది.

ఈ చివరి వాక్యాన్ని రెండు చిన్న చిన్న వాక్యాలుగా చేసి కూడా అర్థం చెప్పుకోవచ్చు. **'మా గృధః'** – లోభివి, పిసినారివి (కంజూషివి) కావద్దు. కష్టార్జితాన్ని నీవు చక్కగా అనుభవించి, లేనివారికి కొంత పెట్టు. లేకుంటే నీ తరువాత అది ఏమౌతుందో తెలియదు. **'కస్యస్విద్ధనమ్'** – ఇది ఎవరి ధనము ? అనే ప్రశ్న మరియు అందులోనే సమాధానంగా – ఇది పరమేశ్వరుని ధనం. ఏ ఒక్కరిది కాదు, అందరికొరకు సృష్టికర్త సృజించినదనే అర్థం కూడా ఇమిడి ఉంది. కనుక త్యాగభావంతో మనం మన కష్టార్జితాన్ని అనుభవిద్దాం. శుభమస్తు . మనకు శుభమగును గాక !

సృష్టికర్త సందేశం - 2

సత్కర్మలు చేస్తూనే నూరేండ్లు జీవించగోరుము

ఓం కుర్వన్నేవేహ కర్మాణి జిజీవిషేచ్ఛతం సమాః ।
ఏవం త్వయి నాన్యథేతోఽ స్తి న కర్మలిప్యతే నరే ॥

(యజు. 40-2)

ఓ మానవా! వేదంద్వారా నేనుపదేశించిన సత్కర్మల నాచరిస్తూనే నూరేండ్లు జీవించగోరుము. వాటివల్ల కలుగు పుణ్యఫలాలను - ధన కనక వస్తువాహనాది భౌతిక సుఖాలనుగాని, క్షణిక ఇంద్రియ సుఖాలనుగాని ఆశించిక ఆ పుణ్యమును నా కర్పింపుము. తద్వారా వైరాగ్యరూప పరమశాంతి, పరమానందము నీకు లభిస్తాయి. కర్మలు సంసారబంధనాలు కాకుండా ఉండాలంటే ఇంతకన్న వేరొక మార్గం లేనేలేదు.

ఈ వేదమంత్రం ద్వారా వైదిక కర్మయోగాన్నంతా ఒక సూత్రంగా సృష్టికర్త మన కుపదేశించాడు. ఈ మంత్రాన్ని మనం ఎంతగా మననం చేస్తే (ఆలోచిస్తే) అంతగా దీని అర్థం మనకు అవగతమౌతుంది. కర్మయోగి యైన మన దేవకీపుత్ర శ్రీకృష్ణుడు ఈ మంత్రాన్ని విశేషంగా మననం చెయ్యటమే గాక, ధ్యానసాధన చేసి సమాధి స్థితిని పొంది - సృష్టికర్తను దర్శించి ఈ మంత్రార్థాన్ని సాక్షాత్కారం చేసుకున్నాడు. అతడు గొప్ప ఋషి. ఇంతేగాక, వైదిక కర్మయోగాన్ని తాను స్వయంగా ఆచరించి చూపించాడు. భగవద్గీతద్వార ఆ కర్మయోగాన్ని సామాన్య మానవులకు వివరించి చెప్పాడు. అతడు మనకు పరమ ఆప్తుడు. ఆ శ్రీకృష్ణవాణి మహాప్రళయం వరకు నిలిచియే ఉంటుంది. అస్తు.

మానవ జన్మను "కర్మయోని" అన్నారు మన ఋషులు. ఇక్కడ యోని అంటే 'జాతి' అని అర్థం చేసుకోవాలి. 84 లక్షల జీవ జాతులలో మానవు డొక్కడు మాత్రమే కర్మలు చేయగలడు. ఒక ప్రక్క ప్రారబ్ధాన్ని అనుభవిస్తూనే పురుషార్థం చేస్తూ భౌతిక ఆధ్యాత్మిక ఉన్నతులను పొందగలుగుతాడు. అందుకు ముఖ్యంగా పరమేశ్వరుడు మానవులకు ప్రసాదించిన బుద్ధి కారణంగా ఉంటుంది. దీనితోబాటు 'మనోవాక్కాయము' లనే త్రికరణాలు మానవునిలో వికసించి ఉంటాయి.

జ్ఞానేంద్రియాలేకాక కర్మేంద్రియాలలో కాళ్లుచేతులు కర్మలు చేయటానికి మిక్కిలి అనుకూలంగా ఉంటాయి. వాగింద్రియం (స్వరపేటిక) చక్కగా వికసించి ఉంటుంది. దానితో ఎన్నో భాషలు మాట్లాడగలదు. ఎన్నో స్వరాలను ఆలపించగలదు. తన మనోగత భావాలను ప్రకటించ గలదు. దానితో కూడా ఇతరులకు ఉపకారం చేయగలదు. (అపకారం కూడా చేయవచ్చు). అందుచేతనే వాక్కును ఒక కరణంగా - సాధనంగా - పనిమట్టుగా మన ఋషులు లెక్కించారు.

ఏ కారణంచేతనైనా మనం తను మనో ధనములతో సత్కర్మలు చేయలేకున్నా, వాక్కుతోకూడా చేయలేకున్నా మనస్సుతో పరహితాన్ని కోరవచ్చు. బాధలలో కష్టాలలో ఉన్నవారి కొరకు ప్రార్థనలు చేయవచ్చు. **"లోకాః సమస్తాః సుఖినో భవన్తు"** - అంటూ సంకల్పాలు చేయవచ్చు. (ఇతరుల నాశనాన్ని కోరుతూ పాపాన్ని కూడా మూటగట్టుకోవచ్చు). ఈ కారణంతోనే మనస్సును మానవుని మూడవ సాధనంగా పేర్కొన్నాయి శాస్త్రాలు.

ఏది పుణ్యకర్మ, ఏది పాపకర్మ అనే విషయంలోనూ మన ఋషులు లోతుగానే ఆలోచించారు. వారు ఏమన్నారంటే -

శ్లో॥ శ్లోకార్థేన ప్రవక్ష్యామి యదుక్తం గ్రంథకోటిభిః ।
పరోపకారః పుణ్యాయ - పాపాయ పరపీడనమ్ ॥

ఏ కర్మవల్ల పరులకు ఉపకారం జరుగుతుందో అది పుణ్యకర్మ. దేనివల్ల పరపీడన జరుగుతుందో అది పాపకర్మ. మానవులుచేసే కర్మలలోనే పాపపుణ్యాల ప్రసక్తి ఉంటుంది. మిగతా పశు పక్షి క్రిమికీటకాది ప్రాణులు చేసే కర్మలలో ఆ ప్రసక్తి ఉండదు. వాటికి అట్టి వివేచన చేసే బుద్ధికాని, కర్మలు చేయటానికి కావలసిన వికసించిన ఇంద్రియాలుకాని లేవు. అవి జీవన గమనంలో దొంగిలించి తిన్నా, చంపితిన్నా, మరొకరకంగా ప్రాణులను హింసించినా బాధించినా వాటికా పాపం రాదు. అంటదు. అవే పనులు మానవుడు చేస్తే తప్పక ఆ పాపం అంటుకుంటుంది. ఎట్లో ఈ జన్మలో తప్పించుకున్నా రాబోవు జన్మలలో ఆ పాపఫలం అనుభవించక తప్పదు. అందుకనే **"అవశ్య మను భోక్తవ్యం కృతం కర్మ శుభా శుభం । నా భుంక్తే**

క్షీయతే కర్మ కల్పకోటి శతైరపి ॥"- అన్నారు వ్యాసమహర్షి.

"సత్కర్మల ఫలం సుఖం, దుష్కర్మల ఫలం దుఃఖం" అనేది సృష్టినియమం. కర్మఫలాలు ఎవరు ఇస్తున్నారు? అనే విషయంలోనూ ఋషులు లోతుగానే అధ్యయనం చేశారు. ప్రకృతి జడం (జ్ఞానం లేనిది) కనుక అది స్వయంగా వివేచనచేసి కర్మఫలాల నివ్వలేదు. మానవులలో కొందరికి ఆ సామర్థ్యం కొంతవరకు ఉంటుంది. కాని వారు సర్వవ్యాపకులు, సర్వజ్ఞులు, సర్వశక్తిమంతులు కారు. కనుక రాజులు, న్యాయమూర్తులు సాక్ష్యాధారాలు ఉంటేనే కొంతవరకు కర్మ ఫలాలు ఇవ్వగలుగుతారు. అందుచేత సృష్టికర్త యైన పరమేశ్వరుడే కర్మఫలాల నిస్తున్నాడని దర్శన శాస్త్రాలంటాయి.

పరమేశ్వరుడు ప్రసాదించిన బుద్ధితో మనం పరిశీలనాదృష్టితో ప్రపంచాన్ని వీక్షిస్తే మానవులు పొందే సుఖభోగాలలో అంతరాలు కనబడతాయి. కొందరి జీవితాలు అన్నీ సుఖాలే సుఖాలు కాగా కొందరి జీవితాలు కష్టాల పరంపరతో కడు హీనంగా దీనంగా కనబడతాయి. దరిద్రంతో, దుర్బలతతో, వ్యాధులతో బాధలతో, అవమానాలతో అపనిందలతో రకరకాలుగా దుఃఖాల ననుభవిస్తారు. మిగిలినవారు కొన్ని సుఖాలు కొన్ని కష్టాలు అనుభవిస్తూ మధ్యరకంగా ఎట్లో జీవనయాత్ర సాగిస్తూ ఉంటారు. సృష్టికర్తయైన దేవునకు పక్షపాతం ఉండదు కదా! మరి, ఈ వ్యత్యాసాలకు కారణమేమిటి?

పై ప్రశ్నకు మన వైదిక ధర్మమే చక్కటి సమాధానం చెబుతుంది. జీవునకు ఇది ఒక్కటే జన్మకాదు. పూర్వం అనేకానేక జన్మలు గతించాయి. అనేకానేక జన్మలు రానున్నాయి. దేవునివలెనే జీవుడునూ అనాది స్వరూపుడు. క్రొత్తగా పుట్టలేదు. "**న జాయతే మ్రియతే వా కదా చిత్, నాయం భూత్వా భవితా వా న భూయః। అజో నిత్యః శాశ్వతోఽ యం పురాణో న హన్యతే హన్యమానే శరీరే**" ॥ గీత (2-20) కనుక సుఖభోగాలలోని అంతరాలకు పూర్వజన్మలలో చేసిన కర్మలే కారణం. వాటిని సరిచేసుకొని ఉన్నతిని పొందటానికే పరమేశ్వరుడు మనకు మానవజన్మ నిచ్చాడు. కనుక సదా సత్కర్మల నాచరిస్తూనే వీలైనంత ఎక్కువకాలం జీవించ యత్నించాలి. వీలైనంత ఎక్కువ పుణ్యాన్ని ఆర్జించ యత్నించాలి.

కేవలం పుణ్యజీవులై ప్రాపంచిక సుఖభోగాలలోనే కాలం గడపటం, అదే మానవ జీవన పరమ లక్ష్యం అనుకోవడం కూడా అంత మంచిది కాదంటారు మన ఋషులు. ఆ సుఖభోగాలు మనలో రాగాన్ని పెంచుతాయేకాని శాంతింపచేయవు. ఇంద్రియాలలోని ఆ బలమైన సంస్కారాలు **"ఇంద్రియాని ప్రమాథీని హరంతి ప్రసభం మనః"** (గీత 2-60) అని చెప్పినట్లు అవి మన వివేకాన్ని అణచివేస్తాయి. మనను పాపం వైపు పురికొల్పుతాయి. కష్టాలపాలు చేస్తాయి. కనుక ధర్మార్థకామాల వరకే పరిమితమైపోక మోక్షాన్ని -జన్మరాహిత్యాన్ని - పరమానందరూప ముక్తిని పొంద విశేష ప్రయత్నం చెయ్యాలి. అందుకు 'కర్మఫల త్యాగం' ఒక ఉపాయం.

అంటే సత్కర్మలు చేస్తూ వాటి వల్ల వచ్చే పుణ్యాన్ని పరమేశ్వరున కర్పిస్తూ ఉండాలి. అలా చేస్తూ ఉంటే క్రమంగా మనలో క్షణికమైన ప్రాపంచిక సుఖాలపైన రాగం తగ్గిపోతుంది. పరమానంద స్వరూపుడైన పరమేశ్వరునిపై రాగం పెరుగుతుంది. ఆ జ్ఞాన పూర్వక వైరాగ్యమే మనను సమస్త దుఃఖాలనుండి - ఆధ్యాత్మిక, ఆధిభౌతిక, ఆదిదైవిక దుఃఖాలన్నిటినుండి విడిపిస్తుంది. దీనినే ముక్తి - జన్మరాహిత్యం అంటారు. అదే మానవుల పరమలక్ష్యం కావాలంటారు ఋషులు.

భగవద్గీత ద్వార కృష్ణ భగవానుదు మన కిచ్చిన మరొక ఉపాయ మేమంటే - **"యజ్ఞార్థాత్ కర్మణోఽ న్యత్ర లోకోఽ యం కర్మ బంధనః** (గీత 3-9) మీరు చేసే సత్కర్మలు యజ్ఞాలు కావాలి. లేకుంటే అవికూడా మీకు బంధనాలే అవుతా" యంటాడు. యజ్ఞం - అగ్నిహోత్రం ఏ విధంగా పక్షపాతం లేకుండా ప్రాణులన్నిటికి మేలు చేస్తూ ఉంటుందో అలాగే మీ కర్తవ్యకర్మలు, సత్కర్మలు పక్షపాతం లేకుండా లోకకల్యాణం కొరకు - ప్రాణులన్నిటి మేలు కొరకు చెయ్యాలి. అప్పుడవి మీకు బంధనాలు కావు. ఇదే పై వేదమంత్రంలోని రెండవ పాదం చెబుతున్నది. **"ఏవం త్వయి నాన్యథేతోఽస్తి న కర్మ లిప్యతే నరే"**- కర్మలు బంధనాలు కాకుండా ఉండాలంటే అవి యోగేశ్వర శ్రీ కృష్ణుడు చెప్పినట్లు యజ్ఞాలు కావాలి. నిత్యం రెండు వేళలా సంధ్యాగ్నిహోత్రాలు చేస్తూ ఈ భావాలను మనలో నింపుకోవాలి. యజ్ఞం అగ్నిహోత్రం మనకు పాఠశాల కావాలి. అస్తు .

సృష్టికర్త సందేశం -3

అంతరాత్మ మాట వినకుంటే అధోగతియే

ఓం అసుర్యా నామ తే లోకా అంధేన తమసావృతాః ।
తాన్ స్తే ప్రేత్యాపి గచ్ఛంతి యే కే చాత్మహనో జనాః ।

- యజు. (40-3)

ఎవరు అంధకారరూప అజ్ఞానంతో ఆవరింపబడతారో వారు ఆత్మహంతకులై అంతరాత్మ-అంతర్వాణి మాటలను లక్ష్యపెట్టక ఆ ప్రబోధానికి విరుద్ధంగా ప్రవర్తిస్తారు. అట్టి మానవులు ప్రాణపోషకులై - ఇంద్రియ దాసులై దుష్కర్మల నాచరిస్తారు. పాపాన్ని మూట గట్టుకుంటారు. అట్టివారు చచ్చియు అట్టి అసుర జన్మలనే-క్షుద్ర జన్మలనే పొందుతారు. కనుక, ఓమానవా! అంతరాత్మ ప్రేరణలను నిర్లక్ష్యం చేసి కష్టాలపాలు కావద్దు.

ఆధ్యాత్మిక క్షేత్రంలో "అంతర్యామి, అంతరాత్మ, అంతర్వాణి" అనే మాటలు తరచు ప్రయోగింపబడతాయి. వీటిని గూర్చిన స్పష్టమైన అర్థాలు చాలా మందికి తెలియదు. ముందుగా వీటిని గురించి సంక్షిప్తంగా తెలుసుకుందాము. అంతర్యామి అంటే అన్నిటిలోపల ఉండి అన్నిటిని 'యామి' నియమించేవాడని అర్థం. మనం **"ఈశావాస్య మిదం సర్వం యత్కించ జగత్యాం జగత్"** - (యజుర్వేదం.40-1) మంత్రంలో తెలుసుకున్నట్లుగా ఈ చరాచర జగత్తంతా ఒక నియామకశక్తిచే (ఈశునిచే) వ్యాప్తమై ఉంది. అది అణువులలోని పరమాణువుల నియంత్రిత గతికి కారణమౌతూ ప్రతీ అణువులోను ఉండి ఆ యా మూలకాల (ఎలిమెంట్ల) యొక్క ధర్మాలు (గుణగణాలు) విచ్ఛిన్నం కాకుండా కాపాడుతున్నది. అట్లే, విశ్వంలోని సూర్యకుటుంబాలను నియమించి నడుపుతున్నది. ప్రాణుల శరీరాలలోని ఆ యా అవయవాల ధర్మాలను నియమించి నడుపుతున్నది. వాటిని నిర్మించినది, రక్షిస్తున్నది కూడా అంతర్యామియే.

ఇంతేగాక, అంతర్యామి మన శరీరాలలోని ఇంద్రియాలలోను, మనోబుద్ధులలోను, జీవాత్మలమైన మనలోను కూడా వ్యాపించియున్నాడు. అందుకనే,

'సర్వాంతర్యామి' అనే పేరు వచ్చింది. ఆ సర్వాంతర్యామి మన ఉన్నతిని కాంక్షిస్తూ అందుకు తగిన సత్కర్మలు చేయటానికి తగిన శరీరాన్ని, జ్ఞాన కర్మేంద్రియాలను వాక్కును, మనసును నిర్మించి యిచ్చాడు.

అందుచేతనే మానవ శరీరం (మానవ జన్మ) ఉన్నతిని పొందటానికి తగిన చక్కటి సాధనం. మన మనోవాక్కాయాలలో వ్యాపించియుండి వాటితో మనంచేసే ప్రతీ కర్మను తెలుసుకుంటూ వాటికి తగిన ఫలాల నిచ్చేదికూడా సర్వాంతర్యామియే.

అంతరాత్మ ప్రబోధమే అంతర్‌వాణి:

సర్వాంతర్యామియైన పరమేశ్వరుడు మనకు చేస్తున్న మరొక మహోపకార మేమంటే – మనం ఇంద్రియలోలత వల్లగానీ, ప్రలోభాలకు వశులమైకానీ ఏదైనా అధర్మకార్యం (చెడుకార్యం) చేస్తున్నపుడు వెంటనే మన లోపల నుండి భయాన్ని బిడియాన్ని (సిగ్గును), సంకోచాన్ని కలిగిస్తూ హెచ్చరిస్తాడు. "పట్టుబడితే పరువుపోతుంది. కష్టాలపాలు కావలసివస్తుంది. జాగ్రత్త! చెయ్యకుండా ఉండటమే ఉత్తమం" అనే మౌన సందేశం యిస్తాడు. దీనినే అంతరాత్మ ప్రబోధం – అంతర్‌వాణి అంటారు. బుద్ధిమంతుడు వెంటనే ఆ అంతర్వాణిని గ్రహించి సర్దుకుంటాడు. తన ఇంద్రియ మనో బుద్ధులను నిగ్రహించుకుంటాడు. ఆ పాప కార్యం చెయ్యకుండా ఉంటాడు. ఈ సందేశాన్నే యోగేశ్వర శ్రీకృష్ణుడు – ఒక ఉపమానం (ఉదాహరణం) ద్వారా బోధిస్తాడు.

"శ్లో॥ యదా సంహరతే చాయం కూర్మోఽంగానీవ సర్వశః ।
ఇంద్రియాణీంద్రియార్థేభ్యః తస్యప్రజ్ఞా ప్రతిష్ఠితా ॥" (భగవద్గీత 2-58)

తాబేలు తనకు ఏదైనా ఆపద సంభవిస్తుందనే భయమేర్పడితే వెంటనే తన అంగాలను (తలను, నాలుగు కాళ్ళను) లోనికి ముదుచుకుంటుంది. అట్లే వివేకవంతుడు అంతార్వాణి హెచ్చరికను గుర్తించి ఇంద్రియాలను ఇంద్రియార్థాలవైపు పోకుండా నిగ్రహించుకోవాలి. ఆ విధంగా నిగ్రహించుకోగల వ్యక్తినే 'స్థిత ప్రజ్ఞు' డంటారు.

స్థితప్రజ్ఞుడే ఇహ పర సుఖాలను పొందుతాడు. ఆధ్యాత్మిక మార్గంలో పురోగమిస్తాడు. ఆత్మానందాన్ని పొందుతాడు. లేకుంటే చాలా నష్టపోతాడు. ఈ లోకంలో అవమానాల పాలవుతాడు. కష్టాల పాలవుతాడు. చచ్చియు అసుర జన్మలనే పొంది మరిన్ని కష్టాల ననుభవిస్తాడు. ఇంద్రియలోలుడై వాటికి దాసులైన వారినే

అసురు లంటాయి శాస్త్రాలు. **"అసుసు దేహేంద్రియ విషయేషు రమన్తే ఇత్యసురాః"** అని నిర్వచనం.

అంతర్వాణిని నిర్లక్ష్యం చెయ్యటమే ఆత్మహననం :

కొందరు ఈ విధంగా వచ్చే అంతరాత్మ ప్రబోధాన్ని నిర్లక్ష్యం చేస్తారు. అంతఃశత్రువులైన కామ క్రోధ లోభ మోహ మద మాత్సర్యాలకు వశులై దుష్కర్మ లాచరిస్తారు. అట్టివారిలో క్రమంగా అంతర్వాణి అంతరిస్తుంది. హెచ్చరికలు తగ్గిపోతాయి. మనంకూడా అంతేకదా! 10,20 సార్లు చెప్పినా వినకుంటే చెప్పటం తగ్గించుకుంటాం. క్రమంగా మానుకుంటాం. వాడి కర్మకు వాడిని వదలి పెడతాము. అట్లే అంతరాత్మ ప్రబోధం ఆగిపోతుంది. దానితో ఆ పాడుపని అతని స్వభావంగా మారిపోతుంది. బందిపోటు దొంగలు, కిరాయి గుండాలు, కిరాయి హంతకులు ఇటువంటివారే. వారికి వారు చేస్తున్నది పాపకార్యమని కూడా అనిపించదు. వారికి అది అలవాటుగా, వినోదంగా (హాబీగా) మారిపోతుంది. ఇటువంటివారిని గురించే పై వేదమంత్రం హెచ్చరిస్తున్నది. **"తాన్ స్తే ప్రేత్యాపి గచ్ఛంతి యే కే చాత్మహనో జనాః"** అంటున్నది. అంతర్వాణిని చంపుకున్న ఆత్మహనులు చచ్చికూడా అట్టి అసుర జన్మలనే పొందుతారంటున్నది. పశు పక్షి క్రిమి కీటకాది క్షుద్ర జన్మలను పొందుతారంటున్నది.

"కర్మవైచిత్ర్యాత్ సృష్టివైచిత్ర్యమ్":

పరమేశ్వరుని ఈ చిత్రవిచిత్ర సృష్టిలో 84 లక్షల జీవజాతులున్నాయంటాయి మన శాస్త్రాలు. బ్యాక్టీరియా జాతులను కలుపుకుంటే ఈ సంఖ్య మరింత పెరుగుతుంది. పరమేశ్వరుడు ఇన్నిరకాల జీవజాతులను (ప్రాణులను) ఏల సృజించవలసి వచ్చింది? అని ప్రశ్నించుకొని మన ఋషులు చాలా ఆలోచించారు. మానవులు చేసే కర్మలు అతి విచిత్రంగా ఉంటాయి కనుక ఆ కర్మఫలాలు అనుభవింపచేయటానికి ఏవో కొన్నిరకాల శరీరాలే (జాతులే) సరిపోవట. ఇంతేగాక, మానవుల కర్మలు సత్త్వరజస్తమోగుణ భేదాలతోను, మృదు మధ్యమ తీవ్ర హెచ్చుతగ్గులతోను ఉంటాయి. ఆ వ్యక్తి యొక్క వయస్సు, బౌద్ధిక స్థాయి, సామాజిక వైయక్తిక స్థాయి, దేశకాల పరిస్థితులు మొదలైన వెన్నో ఉంటాయి. వీటన్నిటిని పరిగణలోనికి తీసుకొని న్యాయంగా కర్మఫలాల నివ్వటం చాలా కష్టమైన పనే. సర్వవ్యాపకుడు, సర్వజ్ఞుడు, సర్వశక్తి

మంతుడునైన సృష్టికర్త మాత్రమే సరియైన న్యాయం చెయ్యగలుగుతాడు.

లోకంలోని ఎంతటి ప్రతిభావంతులైనా న్యాయమూర్తులైనా అపరాధికి అత్యంత న్యాయంగా శిక్షనివ్వలేరు. పట్టుబడి తగిన సాక్ష్యాధారాలుంటేనే శరీరంతో చేసిన దుష్కర్మలకు తగిన శిక్ష చెప్పగలరు. మనోవాక్కులతో చేసే కర్మలకు ఫలాల నివ్వలేరు.

మనో వాక్కులతో చేసేవి కూడా కర్మలే :

సృష్టికర్త న్యాయస్థానంలో మనస్సుతో చేసే దుష్ట ఆలోచనలకు, నాలుగు గోడల మధ్య జరిగే వాగ్దూషణాదులకు కూడా కర్మఫలాలుంటాయి. పరులకు అపకారం చేయ్యాలనీ, వారిని అవమాన పరచాలనీ, బాధించాలనీ, చంపాలనీ చేసే ఆలోచనలను సర్వవ్యాపకుడు కనుక సృష్టికర్త తెలుసుకుంటాడు. తగిన దండన యిస్తాడు. పరుల నాశనంకొరకు చేసే ప్రార్థనలకును దండన ఉంటుందని వేదం చెబుతుంది.

ఇక వాక్కుతో చేసే పాపాలు రకరకాలుగా ఉంటాయి. కొందరు పైకి బాగానే కనబడుతూ వాక్కుతో ఇతరులను కించపరచి, అవమాన పరచి, బాధించి పాపం మూటగట్టుకుంటారు. సభలలో సమావేశాలలో తమ మాటల చమత్కృతితో ఇతరులను అవమాన పరచి బాధించేవారు కొందరైతే, గృహాలలో కార్యాలయాలలో సూటీపోటి మాటలతో వేదించేవారు మరికొందరు. పనివాళ్ళను, సేవకులను పచ్చిభూతులు తిట్టే మహానుభావులూ కొందరుంటారు. వీరంతా సృష్టికర్త దృష్టిలో దోషులే. పశు పక్షి క్రిమ కీటకాది ఆసురీ జన్మలే సృష్టికర్త విధించే శిక్షలు.

కనుక, మిత్రులారా! మనం మనోవాక్కయాలతో చేసే ప్రతీ కర్మకు ఫలముంటుందనేది మరువకండి. కర్మఫలాలనిచ్చే సృష్టికర్త సర్వవ్యాపకుడనీ, మన మనోవాక్కాయాలలోను, జీవాత్మలమైన మనలో కూడా వ్యాపించి యున్నాడని గుర్తించండి. మనం ఏదైనా అధర్మకార్యం చేస్తున్నప్పుడు భయం, ఆందోళన, సిగ్గు, సంకోచం, ఎవరైనా చూస్తున్నారేమోనని అనుమానం వస్తూవుంటే అవన్నీ అంతర్యామి యైన పరమేశ్వరుని నుండి వస్తున్నాయని తెలుసుకోండి. వెంటనే ఆ పని ఆపివేసి పశ్చాత్తాపపడండి. దీనికి భిన్నంగా అంతర్వాణిని నిర్లక్ష్యం చేస్తే ఆత్మహనులౌతారు. అధోగతి పాలౌతారు. కష్టాలపాలౌతారు. తస్మాత్ జాగ్రత.

సృష్టికర్త సందేశం -4

కదలని దేవుడు మనస్సుకన్న వేగవంతుడు !!

ఓం అనేజ దేకం మనసో జవీయో నైనద్దేవా అప్నువన్ పూర్వమర్షత్ ।
తద్ధావతో౽న్యా నత్యేతి తిష్ఠత్ తస్మిన్నపో మాతరిశ్వా దధాతి ॥

- యజు.(40-4)

ఒకే ఒక్కడైన సృష్టి, స్థితి, లయ కర్త పరమేశ్వరుడు సర్వవ్యాపకుడు. సర్వత్రా నిండి ఉన్న పరిపూర్ణుడు. కనుక అతడు అనేజత్ - చలించడు. కదలడు. అయినా అతడు మనస్సుకన్న వేగవంతుడు. మనస్సుకన్న ముందే - మనస్సు కూడా చేరుకోలేని తావునను వ్యాపించి విద్యమానుడై ఉంటాడు. దివ్యగుణాలు గల చక్షురాది ఇంద్రియాలను దాటి ముందుకు వెళ్ళి ఉంటాడు. అట్టి సర్వవ్యాపక సర్వేశ్వరుని యందే జీవులు తాము మనోవాక్కాయాలతో చేసే కర్మలను అర్పిస్తారు. అతని నుండే వాటి ఫలాలను పొందుతారు.

కర్మకాండను బోధించే యజుర్వేదంలోని చివరి అధ్యాయం (40వ అధ్యాయం) జీవులు చేసే శుభాశుభ కర్మలకు ఫలితాల నిచ్చేవాడు పరమేశ్వరుడే నంటుంది. ఇంతేకాక, ఆ పరమేశ్వరుని స్వరూప స్వభావాలను చాలా స్పష్టంగా చెబుతుంది. పొరబడకుండా సరిగా అర్థం చేసుకోమంటుంది. కనుక మనం ఆ ప్రయత్నం చేద్దాము. అతడు ....

<u>అనేజత్ :</u> సృష్టికర్త చలించడు. చలించలేడు. కదలటానికి ఖాళీయే లేకుండా సర్వత్రా వ్యాపించి ఉన్న పరమాత్మ ఎలా చలించగలడు? కదలగలడు ?

<u>ఏకమ్ :</u> అతడు ఒకే ఒక్కడు. సృష్టికార్యాలను చేయటంలో అతనికి ఇతరుల సహాయ సహకారా లక్కరలేదు. తానొక్కడే ఈ విశాల విశ్వాన్ని, విశాల ప్రాణికోట్లను సృజించగలడు. వాటిని పోషించ గలడు. కాలాంతరంలో అన్నిటిని లయించి మూల ప్రకృతిగా మార్చగలడు. లోకంలో అనుకుంటున్నట్లుగా బ్రహ్మ, విష్ణు, మహేశ్వరు లెవ్వరూ విడివిడిగా లేరు. ఈ మూడు పేర్లు ఆ ఒక్క దేవునివే.

<u>మనసో జవీయః :</u> అతడు మనస్సుకన్న వేగవంతుడు. లోకంలో వేగాలను పేర్కొంటూ గుఱ్ఱము, లేడి మొదలగు జంతువులతో పోలుస్తూ అప్పుడప్పుడు అతిశయంగా

వాయువేగ మనోవేగాలతో పోలుస్తారు. మనస్సు యొక్క వేగమెంతో మనందరికీ అనుభవమైన విషయమే. ధ్యానం చెయ్యాలని కూర్చుంటే – ఇంద్రియాలన్నిటినీ కట్టి పెట్టగలం కానీ మనస్సును నిలబెట్టటం మనకు సవాలౌతుంది. అంతేకాదు, అది క్షణంలో బదరీ, కేదార్‌నాథ్‌లకు వెళ్ళిపోతుంది. విదేశీ పర్యటన చేసినవారికైతే అమెరికా న్యూజిలాండులకు కూడా వెళ్ళిపోతుంది. అప్పుడప్పుడు క్షణంలో చంద్రమండలానికి నక్షత్రమండలాలకు వెళ్ళి వస్తూ ఉంటుంది. అట్టి అత్యంత వేగవంతమైన మనస్సు కన్నా పరమేశ్వరుడు వేగవంతుడు. అతడు నక్షత్రరాశులును కూడా దాటి ఉన్నాడు కదా !

<u>**నైనద్దేవా ఆప్నువన్ పూర్వమ్ అర్షత్ / (గచ్ఛత్) :**</u> ఇచట ఇంద్రియాలనే దేవత లనటం జరిగింది. మన ఇంద్రియాలు ఎన్నెన్నో దివ్యగుణాలను కలిగి ఉంటాయి. కనుక మన ఆధ్యాత్మిక శాస్త్రాలలో ఇంద్రియాలను దేవతలన్నారు. ఇవియును బయట ప్రపంచంలోనికి పరుగులు తీస్తూ ఉంటాయి. అట్టి ఇంద్రియాలకన్నను దేవుడు వేగవంతుడు.

<u>**తద్ధావతో అన్యా నత్యేతి తిష్ఠత్ :**</u> అట్టి పరుగులు తీసే ఇంద్రియ మనస్సుల కన్నా సదా ముందుగానే ఉంటాడు పరమేశ్వరుడు.

ఇది ఒక అలంకారిక వర్ణన. దేవుడు వాటిముందు పరిగెడుతూ ఉంటాడని కాదు. సర్వత్రా వ్యాపించి స్థిరంగా ఉన్నాడని అర్థం చేసుకోవాలి.

<u>**తస్మిన్ అపో మాతరిశ్వా దధాతి :**</u> ఆ సర్వవ్యాపక సర్వేశ్వరునియందే మాతరిశ్వుడు (జీవుడు) తాను చేసే శుభాశుభ కర్మల నర్పిస్తూ వాటి ఫలాలను పొందుతూ ఉంటాడు. సామాన్యంగా అంతరిక్షంలో ఉండే వాయువును 'మాతరి' అంటారు. ఆ వాయువు యొక్క ఆధారంతో తన పనులు చేసుకుంటూ ఉంటాడు కనుక ఇచ్చట జీవుణ్ణి – ముఖ్యంగా మానవుణ్ణి 'మాతరిశ్వు' డనటం జరిగింది.

కర్మలకు ఫలితాలనిచ్చేది ఎవరు ?

మానవుడు ఏదో ఒక ప్రయోజనాన్ని ఆశిస్తూ సదా కర్మలను చేస్తూనే ఉంటాడు. వాటిలో కొన్ని ధర్మవంతమై సుఖాలను, మరికొన్ని అధర్మవంతమై కష్టాలను కలుగజేస్తూ ఉంటాయి. అయితే, ఈ కర్మలకు ఫలితాలనిచ్చేది ఎవరు ? కర్మలే స్వయంగా ఫలాల నిస్తున్నాయా ? లేక ప్రకృతి కర్మఫలాల నిస్తున్నదా ? మరి కర్మలు, ప్రకృతి జడములు కదా ! జ్ఞానం లేనివి కదా ! అవి ఏ విధంగా కర్మలను

పరీక్షించి ధర్మాధర్మాలను నిర్ణయించి ఫలాల నివ్వగలవు ?

ఈ విషయంపై మన ప్రాచీన ఋషులు చాలా లోతుగానే అధ్యయనం చేశారు. మనన చింతనలు చేశారు. బుద్ధితో పరిశోధనలు చేశారు. వారి పరిశోధనలను గ్రంథస్థం చేసి మనకిచ్చి వెళ్ళారు. ఆ గ్రంథాలనే దర్శన శాస్త్రాలంటారు. వాటిలో ముఖ్యమైనవి ఆరు. వైశేషిక, న్యాయ, సాంఖ్య, యోగ, మీమాంసా, వేదాంత దర్శనాలు. అవన్నీ చాలా తర్కబద్ధంగాను - హేతుబద్ధంగాను, వైజ్ఞానికంగాను ఉంటాయి. వాటిలో కర్మలను గూర్చిన పరిశోధనల సారాంశమేమంటే - కర్మ పని ముగియగానే దానంతట అదే సమాప్తమైపోతుంది. కనుక కర్మ స్వయంగా కర్తకు ఫలాలనివ్వలేదు. పంచ భూతాత్మకమైన ప్రకృతి జడమైనది - జ్ఞానం లేనిది కనుక అది ధర్మాధర్మాలను విచారించి ఫలితాలనివ్వలేదు. కర్మఫలాల నివ్వగల యోగ్యత జీవులకు, దేవునకు మాత్రమే ఉంటుంది. అందులో జీవుల జ్ఞానం, శక్తిసామర్థ్యాలు చాలా స్వల్పం. కనుక అత్యంత న్యాయంగా కర్మఫలాల నివ్వగల జ్ఞానం, శక్తి సామర్థ్యాలుగల తత్త్వం కేవలం పరమాత్మయే. అది సర్వవ్యాపకమై సర్వసాక్షియై కర్మఫలాల నిస్తున్నదని ఋషులు సిద్ధాంతీకరించారు.

పరమాత్మ తత్త్వాన్ని అంగీకరించని కొన్ని సాంప్రదాయాలవారు - కర్మ మనస్సులో సంస్కారాన్ని కలిగిస్తుందనీ, అది బీజంగా ఉండి కాలాంతరంలో మొలకెత్తి ఫలాన్నిస్తుందనీ అంటారు. కానీ, మనస్సుకూడా ప్రకృతితో ఏర్పడిన పదార్థమే, కాకపోతే అది కంప్యూటర్ వలె ఉండి విషయాన్ని నిల్వ (Store) చేసి ఉంచుతుంది. అది చిత్రగుప్తుని చిట్టావంటిది. ఆ చిట్టాను పరిశీలించి న్యాయం చేసేది యమధర్మరాజే - పరమాత్మయే. (ఈ పేరుకూడా ఏకైక దేవునిదే).

ఆ సర్వవ్యాపక సర్వేశ్వరుని గురించి తదుపరి మంత్రం మరికొంత వివరిస్తుంది.

ఓం త దేజతి తన్నైజతి త ద్దూరే తద్వంతికే ।
తదంతరస్య సర్వస్య తదు సర్వస్యాస్య బాహ్యతః ॥ - యజు. (40-5)

అన్నిటిని చలాయమానం చేసే పరమాత్మతత్త్వం తాను చలించదు. అది అత్యంత దూరంలోనూ ఉంది, అతి సమీపంలోనూ ఉంది. అన్నిటి లోపలా వెలుపలా కూడా ఉంది.

ఈ విశాల సృష్టిలో అంతటా గతిశీలతయే కనబడుతుంది. అణువులలో ఎలక్ట్రాన్లు, విశ్వంలో గ్రహగోళాలు నిరంతరం ఒక క్రమ గతిలో తిరుగుతూనే ఉంటాయి. ఆ తిరిగేవన్నీ ఏ ఆధారంతో తిరుగుతున్నాయి ? ఆధారం లేకుండా ఏ వస్తువు తిరుగలేదు కదా ! అవి ఒకటితో ఒకటి ఢీ కొట్టకుండా ఏ తత్త్వం నియమించి నడుపుతోంది ? దాని జ్ఞాన, శక్తి సామర్థ్యాలు ఎంత గొప్పవై ఉంటాయి ?

ఆ ఇంద్రియ గోచరంకాని విశ్వశక్తినే వేదశాస్త్రాలు దేవుడు అంటాయి. అది చలించక స్థిరంగా ఉంటూనే అన్నిటిని చలాయమానం చేస్తుంది. అన్నిటికి ఆధారంగా ఉంటుంది. అది అత్యంత దూరంలోనూ – అతిచివరి గెలాక్సీలలోనూ ఉంది. అతి సమీపంగా మన శరీరంలోనూ, మనస్సులోనూ, బుద్ధిలోనూ, జీవాత్మలో కూడా వ్యాపించి ఉంది. అన్నిటి లోపలా వెలుపలా ఉంది.

పరమాత్మ తత్త్వం అన్నిటి లోపలా ఎలా ఉంటుందనేది కొందరి జిజ్ఞాసువుల సందేహం. కొన్ని ఉపమానాల ద్వారా ఈ విషయం వివరించవచ్చు. సామాన్యంగా స్థూల పదార్థంలో దాని కన్న సూక్ష్మ పదార్థం వ్యాపించి ఉండగలుగుతుంది. ఇది సృష్టి నియమం. ఉదా : 1) మట్టిలో నీరుపోస్తే అది నెమ్మదిగా ఇంకిపోయి మట్టి, నీరు ఒకే చోట ఇమిడి ఉంటాయి. 2) నీటిని ఒక పాత్రలో పోసి మరిగిస్తే అగ్ని నీటిలో ప్రవేశించి వ్యాపిస్తుంది. అగ్ని, నీరు ఒక చోట ఇమిడిపోతాయి. అది శరీరం మీద పడితే కాలుస్తుంది. బొబ్బలు ఎక్కిస్తుంది. ఇనుము వంటి గట్టి వస్తువులో కూడా అగ్ని ప్రవేశించగలుగుతుంది. ఆ ఇనుప ఊచను ఎర్రగా చేస్తుంది. దానిని వెంటనే నరికితే లోపల కూడా అగ్ని కనబడుతుంది. అదే విధంగా పరమాత్మతత్త్వం సృష్టిలోని ప్రతిపదార్థంలోనూ వ్యాపించి ఉంటుంది. అది అన్నిటికన్నను. సూక్ష్మాతి సూక్ష్మమైనది.

<u>తదంతరస్య సర్వస్య తదు సర్వస్యాస్య బాహ్యతః</u>

తత్ పదంతో వ్యవహరించే ఆ పరమేశ్వర తత్త్వం అన్నిటిలోపలా వెలుపలా కూడా వ్యాపించి ఉంది. ఈ విషయం ఒక ఉపమానం ద్వార బాగా అర్థమవుతుంది. మనం దూదితో రకరకాల బొమ్మలు చేసి హిందూ మహాసముద్రంలో చాలాదూరం తీసుకుపోయి సముద్రంలో ముంచి పట్టుకుంటే ఏమవుతుంది ? బొమ్మలలో నీరు ప్రవేశించి లోపల బయటాకూడ సముద్రమే ఉంటుంది. అలాగే ఈ సమస్త విశ్వము, అందలి సమస్త ప్రాణులు పరమాత్మ అనే సాగరంలో ఉన్నాయి. లోపల వెలపల అంతట పరమాత్మరూప సాగరమే ఉంటుంది. ఈ విషయాన్ని గురించి బాగా ఆలోచించండి. మననం చేయండి. అర్థం చేసుకోండి. జ్ఞానభక్తిని పెంచుకొని ఆత్మోన్నతిని పొందండి.

సృష్టికర్త సందేశం - 5

ఓ మానవా! శోక మోహాలను జయించు

ఓం యస్తు సర్వాణి భూతా న్యాత్మ న్నేవానుపశ్యతి ।
సర్వభూతేషు చాత్మానం తతో న విచికిత్సతి ॥
ఓం యస్మిన్ త్సర్వాణి భూతాన్యాత్మైవాభూద్ విజానతః ।
తత్ర కో మోహః కః శోకః ఏకత్వ మనుపశ్యతః ॥ (యజు. 40-6,7)

ఏ వివేకవంతుడు సర్వవ్యాపక పరమాత్మయందే సమస్త జడచేతన భూతములు ఉన్నవని గ్రహిస్తాడో మరియు ఆ వ్యాపకతత్త్వం సమస్త ప్రాణులలోను సమానంగా ఉన్నదని గ్రహిస్తాడో అట్టివానికి సందేహానికి తావులేని స్పష్టమైన పరమాత్మజ్ఞానం కలుగుతుంది.

తతో న విచికిత్సతి : ఆ విధంగా తెలుసుకున్నవానికి మాత్రమే పరమాత్మను గూర్చిన సంశయాలు ఉండవు.

అట్టి విశేష జ్ఞానదృష్టి కలిగిన వివేకి సమస్త ప్రాణులు తనవంటివేనని గ్రహిస్తాడు. ఇతర ప్రాణులకు కలుగుచున్న సుఖదుఃఖాలను చూచి అవి తనకు కలుగుతున్నట్లు గానే స్పందించి సహకరిస్తాడు. ఇంతేగాక, అతడు "ఈ శరీరానికి సంబంధించినవారే తనవారనీ ఇతరులు తనవారు కారనీ" అనుకునే మోహానికి గురికాడు. కనుక అతనికి శోకమే ఉండదు. (సంసార మోహమున్న వానికే కదా శోకము!)

మనం పూర్వ పుటలలో తెలిసికొన్నట్లుగా ఈ సమస్త విశ్వము - సమస్త జగత్తు, సమస్త ప్రాణులు పరమాత్మసాగరంలో ఉన్నాయి. ఆ సాగరం మన లోపలా వెలుపలా ఓత ప్రోతమై ఉంది. ఈ జ్ఞానాన్ని మనం జీర్ణించుకోగలిగితే పై రెండు మంత్రాల సందేశం మనకు బాగా అర్థం అవుతుంది.

లోకంలో దేవుని గూర్చిన అభిప్రాయాలు కోకొల్లలు. దేవుడు తనవంటి ఆకారంతోనే మనిషిని చేశాడనీ, అతడు 4వ ఆకాశంలో ఉంటాడనీ ఒక గ్రంథం చెబుతుంది. మరొక గ్రంథం - లేదు లేదు దేవుడు 7వ ఆకాశంలో ఉంటాడంటుంది; వేరొక గ్రంథం కైలాసంలో అర్ధనారీశ్వరునిగా ఉంటాడంటుంది. కొందరు వైకుంఠంలో నాలుగు చేతులలో శంఖచక్రగదాపద్మములు ధరించి తన భక్తులను అనుగ్రహిస్తూ ఉంటాడంటారు. అప్పుడప్పుడు ధర్మసంస్థాపన చెయ్యటానికి భూమిపై

అవతరిస్తాడంటారు. (అవతరణం అంటే పై నుండి క్రిందికి దిగటమని అర్థం). మరికొందరు వీరందరూ అసలు దేవుళ్ళుకారు. మా దేవియే అసలైన దైవం అంటారు. ఆమెనే బ్రహ్మ, విష్ణు, మహేశ్వరులను సృజించి ముగ్గురికి మూడు బాధ్యతలను అప్పగించి సృష్టి, స్థితి, లయాలను చేయమంది కనుక ఆ అమ్మనే దైవంగా ఆరాధించాలనీ, ఉపాసించాలనీ అంటారు. ఇట్టి వారంతా దేవుని స్వరూపాన్ని అసలు గ్రహించనే లేదని చెప్పాలి.

ఇట్టి కథలను విన్న వివేకవంతులకు పెక్కు సందేహాలు కలగటం సహజమే. సృష్టి, స్థితి, లయ కర్త ఒక్కడే ఉంటాడు గానీ మతానికి ఒక దేవుడు, సాంప్రదాయానికి ఒక దేవుడు ఉంటారా ? పై వాటిలో ఏ కథ సత్యం ? దేవుడు అసలు ఎక్కడ ఉంటాడు ? భార్యాపిల్లలు సంసారం ఉన్నవాడు దేవుడు ఎలా అవుతాడు ? దేవుడు అజ్ఞానికి ఎందుకు గురి అవుతాడు ? పిచ్చి పిచ్చి వరాలు ఎందుకు ఇస్తాడు ? తనను ఆరాధించేవారికి సుఖాలను, ఆరాధించనివారికి కష్టాలను ఎందుకిస్తాడు? దేవుడు సర్వప్రాణులకు మేలు చేసేవాడు కావాలి కదా ! ఇటువంటివే ఎన్నెన్నో ప్రశ్నలు. వీటికి సరియైన సమాధానాలు దొరకక నాస్తికులుగా, నక్సలైట్లుగా, కమ్యూనిష్టులుగా మారిపోతున్నారు. ఇట్టి ప్రశ్నలన్నిటికి సరియైన సమాధానం చెప్పగలిగింది మన వేదం ఒక్కటే.

ఋగ్వేద దశమ మండలంలోని 10 మంత్రాలు గల 121వ "హిరణ్యగర్భ సూక్తం" సృష్టి, స్థితి, లయాలు మూడిటినీ చేస్తున్నదీ, అన్నిటికి ఆధారంగా ఉన్నదీ కూడా ఒకే ఒక్క దేవుడంటుంది. <u>"హిరణ్యగర్భః సమవర్త తాగ్రే భూతస్య జాతః పతిరేక ఆసీత్"</u> అంటూ ప్రారంభమైన ఈ సూక్తం - అతడు సర్వవ్యాపకుడనీ, అతనికి ఆకారం లేదనీ, అన్నిటిలో వ్యాపించి అన్నిటిని ధరించి నియమించి నడిపిస్తున్నాడంటుంది. సృష్టిలోని సూర్యచంద్రాది గోళాలు, భూమిమీది నదులు, సముద్రాలు, పర్వతాలు ఆయన మహిమలను, క్రియలను, శక్తులను తెలుపుతున్నాయంటుంది. ఈ ప్రాకృతిక దేవతలన్నిటికీ అతడే ఏకైక అధి దేవుడంటుంది. <u>యో దేవేష్వధి దేవ ఏక ఆసీత్</u> (ఋ. 10-121-8) అంటుంది.

అతడు సుఖస్వరూపుడనీ, దుఃఖరహిత అఖండ ఆనంద స్వరూపుడనీ, అతడు నీలోనే వ్యాపించి అత్యంత సన్నిహితుడుగా ఉన్నాడని చెబుతుంది. అట్టి అంతర్యామిని <u>"కస్మై దేవాయ హవిషా విధేమ"</u> అని ప్రార్థించమంటుంది, ఉపాసించమంటుంది. ఇట్టి వేదమంత్రాలు 4 వేదాలలోను వేలకొలది ఉన్నాయి.

ఈ విధంగా పరమేశ్వరుని అర్థం చేసుకున్నవారు మాత్రమే <u>'న విచికిత్సతి'</u>

దేవుని విషయంలో సంశయ రహితులు, సందేహ రహితులు అవుతారంటుంది పై మంత్రాలలోని మొదటి మంత్రం. అట్టి జ్ఞానులే మోహానికి, శోకానికి గురికారంటుంది రెండవ మంత్రం.

మోహ మనేది అరిషడ్వర్గాలలో ఒకటి. మనకు బయట శత్రువులున్నట్లే మన మనస్సులోనూ కొందరు శత్రువులుంటారు. వారినే అంతః శత్రువులనీ, అరిషడ్వార్గాలనీ అంటారు. అవే – కామ, క్రోధ, లోభ, మోహ, మద, మాత్సర్యాలు. వీటిని గురించి సంక్షిప్తంగా తెలుసుకుందాము. **కామ మంటే** ఇంద్రియాలతో సుఖాలనుభవించాలనే కోరికలు. కంటితో తనకు నచ్చిన మంచి రూపాలు, దృశ్యాలు మరల మరల చూడాలనీ, చెవులతో తనకు నచ్చిన సంగీతాన్ని, మాటలను, ప్రశంసలను మరల మరల వినాలనీ కోరుకోవటం. అట్లే, నాలుకతో మనకు నచ్చిన రుచులను, చర్మంతో స్పర్శలను, ముక్కుతో సుగంధాలను మరల మరల అనుభవించాలనే కోరికలను కామ మంటారు. ఇవి మితంగాను, ధర్మబద్ధంగాను ఉంటే పెద్దగా ప్రమాదం ఉండదు. కాని, అవి ధర్మాన్ని తప్పి ప్రవర్తిస్తే శత్రువులౌతాయి. మనని పతితులను చేస్తాయి.

'క్రోధం' అంటే – తన కోరికలకు అడ్డుగా ఉండేవారిపై కలిగే కోపం. ఇది కొందరిలో తీవ్రంగాను కొందరిలో మధ్యమంగాను ఉంటుంది. కొందరికి అకారణంగా కూడా కొందరిపై కోపముంటుంది. దీని వెనుక ఆ వ్యక్తిపై దాగివున్న ద్వేషం ఉంటుంది. క్రోధం తీవ్రమైతే అది బుద్ధిని నశింప చేస్తుందనీ దానితో మనిషి 'ప్రణశ్యతి – పతనం' చెందుతాడనీ భగవద్గీత (2-63) హెచ్చరిస్తుంది. ఇతరుల ధనాన్ని, కష్టాన్ని ఆశించటాన్ని **'లోభ'** మంటారు. మోహం గురించి కొంత వివరంగా తదుపరి పేరాలో తెలుసుకుందాము.

'మదం' అంటే గర్వం, అహంకారం.

'మాత్సర్య' మంటే – అసూయ. ఒకరి బాగునుచూసి ఓర్వలేకపోవటం.

'మోహం' అంటే దేహాత్మభ్రాంతితో వచ్చే అజ్ఞానం, మమకారం. శరీరంలో జీవుడు శరీరానికన్న వేరుగా ఉంటాడు. రథంలో కూర్చున్న రాజుగా ఉంటాడు. కాని, అజ్ఞానంవల్ల తన అసలు స్వరూపాన్ని మరచి దేహమే తాను అనుకుంటాడు. దేహంతో ఏర్పడిన సంబంధీకులనే తనవారు అనుకుంటాడు. ముఖ్యంగా భార్యపిల్లలపైన మమకారాన్ని పెంచుకుంటాడు. నా భార్య, నా పిల్లలు, నా బంధువులు, నా ఆస్తులు అనుకుంటూ వారి యోగక్షేమాలే తన యోగక్షేమాలనుకుంటాడు. వారి కేదైనా కష్టం కలిగినా, నష్టం జరిగినా తనకే కలిగినట్లు బాధపడతాడు. అట్లని తన

సంబంధీకులందరిపైన మోహం సమానంగా ఉండదు. కొందరికి భార్యపైనా, కొందరికి పుత్రులపైన, కొందరికి పుత్రికలపైనా మోహం ఉంటుంది. అదియును అందరి పుత్రులపైన సమానంగా ఉండదు. పెద్ద కొడుకు పైననో, చిన్న కొడుకు పైననో ఎక్కువగా ఉంటుంది. దానితో వారు పక్షపాతంతో వ్యవహరించి అధర్మాత్ములౌతారు. పాపభాగులౌతారు. ఇటువంటి మోహాన్ని సంసారమోహం అంటారు.

సంసార మోహానికి భిన్నంగా కొందరికి ధనంపైనా, కొందరికి పేరు ప్రతిష్ఠలపైనా, కొందరికి అధికారంపైన ఈ విధంగా రకరకాల మోహాలు కలిగి ఉంటారు. ఇట్టివారు అంతా సవ్యంగా జరిగితే – తాననుకున్నట్లు జరిగితే సంతోషిస్తారు. లేకుంటే క్రోధానికి గురియై ఉగ్రులై పోతారు... దానితో వివేకం నశించి వాటిని తిరిగి పొందటానికి అధర్మ మార్గాల ననుసరించి పాపులౌతారు లేదా కృంగిపోతారు. డిప్రెషన్‌కు (Depression) గురి అవుతారు.

ధన మోహ మున్నవారు భార్యా పిల్లలకన్న, బంధువులకన్న, ధనానికే ప్రాధాన్యత నిస్తారు. అందుకోసం తనవారిని కూడా హింసిస్తారు. అబద్ధాలాడతారు. అవినీతికి పాల్పడతారు. ఆ విధంగా కూడబెట్టిన ధనాన్ని వదిలి పెట్టలేరు. ఖర్చు పెట్టలేరు. దానధర్మాల మాట అటుంచి తనవారి గురించి, తన గురించి కూడా ఖర్చుపెట్ట మనసు రాదు. "**తేన త్యక్తేన భుంజీథాః** – యజుర్వేదం (40–1)" అనే వేదోపదేశం వారికి నచ్చదు. ఇట్టి ధనమోహులు అధర్మాత్ములై పాపులౌతారు. చివరికి ఆ ధనమే వారిని శోకగ్రస్తులను చేస్తుంది. ఇట్టివన్నీ తన అసలు స్వరూపాన్ని, పరమేశ్వరుని స్వరూపాన్ని తెలియనివారే చేస్తారు. సర్వభూతాలు, సర్వ ప్రాణులు పరమేశ్వరునిలోనే ఉన్నాయనీ, వాటన్నిటిలోను పరమేశ్వరుడు సమానంగా వ్యాపించి ఉన్నాడనీ గ్రహించిన వాడు మోహానికి గురికాడు. మోహం లేనివానికి శోకమే ఉండదు.

దయానంద మహర్షి ఈ మంత్రంలోని **"సర్వాణి భూతాని ఆత్మా ఇవ అభూత్"** అనే వాక్యానికి విశేషంగా భాష్యం వ్రాస్తూ – "సరియైన ఆత్మజ్ఞానం కలిగిన విద్వాంసుడు పరమాత్మలో సంచరించు సమస్త ప్రాణులను తనతో సమానమైనవిగా గుర్తిస్తాడు. వాటికి కలిగే సుఖదుఃఖాలను తనకు కలిగినట్లుగా ఎంచి చక్కగా స్పందించి సాయం చేస్తాడు. సర్వవ్యాపక సర్వేశ్వరునే ఆరాధిస్తాడు. ఉపాసిస్తాడు. అట్టి జ్ఞానికి శోక, మోహ లోభాదు లెన్నటికి కలుగవు. తన యథార్థ స్వరూపాన్ని, పరమాత్మ స్వరూపాన్ని చక్కగా తెలిసికొన్నవాడు ఎల్లప్పుడు సుఖాలనే పొందుతూ ఉంటా"డని వ్రాశారు.

సృష్టికర్త సందేశం - 6

సృష్టికర్త యొక్క యథార్థ స్వరూప స్వభావాలు

స పర్యగా చ్ఛుక్ర మకాయ మవ్రణ మస్నావిరం
శుద్ధ మపాప విద్ధమ్, కవిర్ మనీషీ పరిభూః స్వయంభూర్
యాథా తథ్యతో ఽర్థాన్ వ్యదధా చ్ఛాశ్వతీభ్యః సమాభ్యః॥ (యజు. 40-8)

పై మంత్రం ద్వారా సృష్టికర్త తన స్వరూప స్వభావాలను అల్పజ్ఞులమైన మనకు వివరించి చెప్పుచున్నాడు. "ఓ మానవులారా! అవాఙ్మానస గోచరుడనైన నన్నుగూర్చి మీరు లేనిపోని కల్పనలు చేయవద్దు. నా యథార్థ స్వరూపాన్ని ఉన్నది ఉన్నట్లుగా తెలుసుకోండి. నా స్వరూపాన్ని పొరబడకుండా తెలుసుకున్నవాడు మాత్రమే అమృతత్వాన్ని పొందగలడు. **'తమేవ విద్వాన్ న బిభాయ మృత్యోః'** :- అథర్వవేదం (10-8-44) అట్టి విద్వాంసుడు మాత్రమే మృత్యువునకు భయపడడు. దానిని జయించి అమృతత్వాన్ని - ముక్తిని - సర్వదుఃఖ రాహిత్యాన్ని పొందుతాడు. ఆ జీవుడు జనన మరణరూప చక్ర బంధనాన్నుండి తప్పించుకుని **"అమృత మానశానా తృతీయే ధామన్ అధ్యైరయన్త॥"** - యజు (32-10), ఆనంద స్వరూపుడనైన నాలో స్వేచ్ఛగా విహరిస్తాడు." అంటున్నాడు. ఇట్టి మంత్రాలు వేదాలలో చాలానే ఉన్నాయి.

కనుక మనం చెయ్యవలసిన అత్యంత పురుషార్థం (ప్రయత్నం) మోక్షం కొరకు ప్రయత్నించటమే. **"త్రివిధ దుఃఖ అత్యంత నివృత్తి రత్యంత పురుషార్థః-"** అని చెప్పినట్లు ఆధ్యాత్మిక, ఆధిభౌతిక, ఆధిదైవికము లనే త్రివిధ దుఃఖాల నుండి పూర్తిగా విముక్తిని పొందటమే అత్యంత పురుషార్థం. అదే పరమ పురుషార్థం. అందుకు పరమాత్మయొక్క యథార్థ స్వరూప స్వభావాలు చక్కగా (Clear గా) తెలుసుకోవటం మొదటి సాధనంగా ఉంటుంది. దీనినే 'జ్ఞానం' అంటారు. ఆ తరువాత ఆ జ్ఞానానికి అనుగుణంగా జీవించాలి - ఆచరించాలి. దీనినే 'కర్మ' అంటారు. తరువాతది ఉపాసన - ఏకాంతంలో కూర్చుని మనస్సును అంతర్ముఖం చేస్తూ జీవాత్మలమైన మనలో వ్యాపించియున్న ఆ సర్వవ్యాపక సర్వేశ్వరుని వెతకటం. వీటినే జ్ఞాన కర్మ ఉపాసనలుగా శాస్త్రాలు పేర్కొంటాయి. అందులో మొదటిదైన పరమాత్మ జ్ఞానాన్ని పై మంత్రం మనకు స్పష్టంగా చెబుతుంది. కనుక, పై మంత్రంలోని ప్రతీ పదమును చక్కగా అర్థం చేసుకోవటానికి ప్రయత్నిద్దాం. క్రింది పదములలోని సంస్కృతార్థం మహర్షి

దయానందులవారి యజుర్వేద భాష్యం నుండి గ్రహించబడినది.

<u>సః</u> = ఆ పరమాత్మతత్త్వం. సామాన్యంగా సంస్కృత భాషలో 'సః' అంటే అతడు, అది అని అర్థం. ఇక్కడ పూర్వపు మంత్రాలలో చెప్పబడిన పరమాత్మగా - ఈశునిగా మనం అర్థం చేసుకోవాలి. వేదాలలో 'ఓం, తత్, సత్' అను పదములతోను, అనేక గుణకర్మ స్వభావ వాచక నామములతోను, సః, యః, యేన మొదలైన సర్వనామముల తోను పేర్కొనబడిన పరమాత్మతత్త్వం ఒక్కటే. ఆ నామములు కొన్ని పుంలింగంలోను, కొన్ని స్త్రీలింగంలోను, కొన్ని నపుంసకలింగంలోను చెప్పబడ్డాయి. అట్లని ఆ తత్త్వం పురుషుడు కాదు, స్త్రీ కాదు, నపుంసకుడునూ కాదు. పేర్లెన్ని ఉన్నా, సర్వనామా లెన్ని ఉన్నా - <u>"ఏకం సత్ విప్రా బహుధా వదంతి అగ్ని యమం మాతరిశ్వాన మాహుః॥"</u> ఋగ్వేదం (1-164-46)- ఆ సత్ పదార్థం ఒకే ఒక్కటి. దానినే విప్రులు (జ్ఞానులు) అగ్ని, యముడు, మాతరిశ్వుడు మొదలైన బహునామములతో పిలుస్తారంటుంది వేదం. అట్టి తత్త్వం.

<u>పరి+అగాత్</u> = పర్యగాత్= 'సర్వతః వ్యాప్తోఽస్తి' ఈ సృష్టిలో అంతటా వ్యాపించియున్నది. అన్నిటిని అన్నివైపులనుండి ఆలింగనం చేసుకొని అన్నిటిలో ప్రవేశించి యున్నది. స్థూలపదార్థలలోనే కాక సూక్ష్మములైన మనోబుద్ధులలోను, వాటికన్న సూక్ష్మములైన జీవాత్మలలోను కూడా వ్యాపించియున్నది.

<u>శుక్రమ్</u> = 'ఆశుకరం సర్వశక్తి మత్ '= అది అత్యంత శీఘ్రకారి (వేగవైంతమైనది). మనస్సు కన్నను వేగవంతమైనది (మనసో జవీయః). ఇంతేగాక ఈ తత్త్వం సర్వ శక్తి వంతమైనది. ఈ సృష్టిని నిర్మించుటలోను, పాలించుటలోను, కాలాంతరంలో ప్రళయం చేయుటలోను అది ఎవరి సహాయ సహకారాలను అపేక్షించదు - కోరదు. జీవులు చేసే కర్మలకు ఫలాలను పంచుటలో కూడా అది ఎవరి సహకారాన్ని అపేక్షించదు. అన్నిటిని ఆ ఒక్క తత్త్వమే చేయగలదు. అది శుక్రమ్ - సర్వశక్తులు గలది.

<u>అకాయం</u> = 'స్థూల సూక్ష్మకారణ రహితమ్' = స్థూల సూక్ష్మకారణ శరీరాలు లేనిది. ఆ తత్త్వానికి మనకువలె అవయువాలతోను ఇంద్రియాలతోను కూడిన స్థూల శరీరంకాని, మనోబుద్ధులతో కూడిన సూక్ష్మశరీరం కాని, సత్త్వము రజస్సు తమస్సులతో కూడిన కారణశరీరంకాని లేవు. ఉండవు. అది గాలివలె, ఆకాశంవలె వ్యాపించి ఉండే తత్త్వం.

<u>అవ్రణమ్</u> = 'అచ్ఛిద్ర మచ్ఛేద్యం' = దానికి ఛిద్రాలు (రంధ్రాలు) లేవు, వ్రణాలు లేవు. గాయాలు కావు. అది దేనితోను ఛేదింపబడదు. ఖండితం కాదు.

<u>అస్నావిరం</u> = 'నాడ్యాది సంబంధ బంధరహితమ్' = అది మనవలె నాడులు మొదలైన వాటితో బంధింపబడదు. ప్రాణులలో నాడీమండలం (Nervous system) ఉంటుంది. అది శరీరంలోని అన్ని అవయవాలలో వ్యాపించి సుఖదుఃఖాల అనుభవాలను కలిగిస్తుంది. అట్టి నాడీబంధనం సృష్టికర్తకు ఉండదు. ఇంతేగాక, ఆ తత్త్వం ఎప్పటికిని నాడీ బంధనంలోనికి రాదు. జీవాత్మలవలె ఏ తల్లి గర్భంలోనో ప్రవేశించి శరీరధారణ చెయ్యదు. కనుక అవతారవాదం వేదవిరుద్ధం.

ఆ పరమాత్మ అసురుల రాక్షసుల దుష్టుల దుర్మార్గుల శరీరాలలో కూడా వ్యాపించి ఉంటుంది. కనుక అట్టివారిని శిక్షించటానికి, చంపటానికి శరీర ధారణ చెయ్యవలసిన అవసరమే ముంది? వారి గుండెను, శ్వాసను ఆపివేస్తే సరిపోతుంది కదా !

<u>శుద్ధమ్</u> = 'అవిద్యాది దోషరహితత్వాత్ సదా పవిత్రమ్' = ఆ విశ్వవ్యాపకతత్త్వం సదా శుద్ధంగానే ఉంటుంది. ఎన్నటికిని అశుద్ధిని పొందదు. జీవులమైన మనకు స్థూల సూక్ష్మకారణ శరీరాలున్నాయి. కనుక, అవి జీవన క్రమంలో అశుద్ధమౌతూ ఉంటాయి. మలినమౌతూ ఉంటాయి. దేవునకు అట్టి శరీరాలు లేవు కనుక అతడు సదా పవిత్రుడు. ఇంతేగాక, జీవులమైన మనకు అవిద్య, అస్మిత, రాగం, ద్వేషం, అభినివేశం అనే అయిదు దోషాలు (మలినాలు) అంటుతూ ఉంటాయి. వాటిని విద్యా జ్ఞానాలతోను తపస్సుతోను శుద్ధి చేసుకుంటూ ఉండాలి. కాని దేవునకు అట్టి సూక్ష్మదోషాలు (మాలిన్యాలు) కూడా అంటవు, అతడు సదా పవిత్రుడు.

దేవుడు సర్వవ్యాపకుడైతే మలమూత్రాలలో కూడా వ్యాపించి ఉండవలసి వస్తుంది కదా! కనుక దేవుడు బ్రహ్మలోకంలోనో, వైకుంఠంలోనో, కైలాసంలోనో, 4వ ఆకాశంలోనో, 7వ ఆకాశంలోనో ఉంటాడంటారు కొన్ని సాంప్రదాయాలవారు. రాజు రాజధానిలో ఉంటూ రాజ్యాన్ని పాలిస్తున్నట్లే దేవుడు ఆ యా లోకాలలో ఉంటూ సృష్టిని పాలిస్తున్నాడంటారు. కాని, అట్లైతే చాలా వ్యవస్థలు కావాలి. అనేకమంది మంత్రులు, సేనాపతులు, సైనికులు, సిబ్బంది కావలసివస్తుంది. అట్టి పాలన ప్రజలకు పూర్తి న్యాయాన్ని కలిగించలేదు. ఇంతేగాక, ఎన్నోలోపాలు జరుగుతాయి.

<u>అపాపవిద్ధమ్</u> = 'యత్ పాపయుక్తం పాపకారి పాపప్రియం కదాచిత్ న భవతి తత్' = ఎవడు పాప యుక్తుడు, పాపకారి, పాపప్రియుడు ఎన్నటికిని కాడో అట్టివాడు.

లోకంలో అవతారవాదులు ఒక అవతారంలో చేసిన పాపాలను మరొక అవతారంలో అనుభవించినట్లు, చేసిన ఋణాలను తీర్చుచున్నట్లును చెబుతూ ఉంటారు.

కాని ఈ మంత్రం దేవుడు పాపపుణ్యాలతో అంటబడడని స్పష్టంగా చెబుతున్నది. అతని సృష్టి కర్మలు, కర్మఫల వ్యవస్థా అన్నీ జీవులమేలు కొరకే. అవి న్యాయస్థానంలో న్యాయమూర్తి కర్మలవంటివి. అవి పుణ్యమును కావు. పాపమును కావు.

<u>కవిః</u> ='సర్వజ్ఞః'= అతడు సర్వజ్ఞుడు. వేదకావ్య రచయిత. సృష్టికావ్య రచయిత కూడా. అతని కావ్యాలలో కల్పనలు ఉండనే ఉండవు. అవన్నీ ఋతములు - నిత్య సత్యములు.

<u>మనీషీ</u> = 'సర్వేషాం జీవానాం మనోవృత్తీనాం వేత్తా' = సర్వ జీవుల మనోవృత్తులను (ఆలోచనలను) తెలుసుకొనువాడు.

<u>పరిభూః</u> = 'యో దుష్టాన్ పాపినః పరిభవతి తిరస్కరోతి సః'= దుష్టులను పాపులను వారెంతటి శక్తి శాలురైనా అణచి పెట్టగలవాడు.

<u>స్వయంభూః</u> = 'అనాది స్వరూపో యస్య సంయోగే న ఉత్పత్తిర్ వియోగే న వినాశో మాతా పితరౌ గర్భవాసో జన్మ వృద్ధి క్షయ చ న విద్యంతే' = అతడు అనాది స్వరూపుడు. లోకంలోని ప్రాణులవలె సంయోగంతో ఏర్పడి వియోగంతో నశించేవాడు కాడు. మాతాపితరులు, గర్భవాసము, జన్మ వృద్ధి క్షయములు లేనివాడు.

<u>యాథాతథ్యతః అర్థాన్ వ్యదధాత్</u> = 'యథార్థతయా వేద ద్వారా సర్వాన్ పదార్థాన్ విశేషేణ విధత్తే' = అట్టి పరమాత్మ ఆదిమానవ సృష్టికాలంలో ఋషుల ద్వారా మానవులకు సృష్టి యొక్క జ్ఞాన విజ్ఞానాలను, కర్తవ్యాకర్తవ్య కర్మలను, పితృయాన దేవయాన మార్గాలను, నిశ్శ్రేయస్సును (ముక్తిని) పొందే మార్గాన్ని యథార్థభావంతో (ఏమాత్రం, దాపరికం లేకుండా) వేదరూపంలో అందించాడు.

<u>శాశ్వతీభ్యః సమాభ్యః</u> = 'సనాతనీభ్యో అనాది స్వరూపాభ్యః స్వస్వరూపేణోత్పత్తిర్ వినాశ రహితాభ్యః ప్రజాభ్యః' = ఆ వేదం ఎవరికొరకనగా సనాతనులు అనాది స్వరూపులు - స్వరూపంతో ఉత్పత్తి వినాశములులేని ప్రజలకొరకు (జీవులకొరకు) ముఖ్యంగా మానవుల కొరకు.

మహాశయులారా! ఇంతవరకు మనం తెలుసుకున్న 8 యజుర్వేద మంత్రాల ద్వారా దేవుని యథార్థ స్వరూప స్వభావాలను, గుణకర్మలను తెలుసుకున్నాము. వీటిని గురించి లోతుగా మనన చింతనలు చేయండి. తదుపరి మంత్రాలలో ఏ జ్ఞానం వల్ల ప్రాపంచిక దుఃఖాలను అధిగమించగలమో, ఏజ్ఞానం వల్ల అమృతత్త్వ ప్రాప్తి లభిస్తుందో, దేహావసాన సమయంలో ఏ జ్ఞానంలో ఉండాలో మొదలైన విషయాలు తెలుసుకుందాము.

సృష్టికర్త సందేశం - 7

ప్రకృతి వికృతుల రెండిట జ్ఞానమూ అవసరమే

అంధం తమః ప్రవిశంతి యేஉసంభూతి ముపాసతే,

తతో భూయ ఇవ తే తమో య ఉ సంభూత్యాం రతాః॥ యజు: (40-9)

ఎవరు సృష్టికర్తను విడిచి అసంభూతిని - సృష్టికి ఉపాదానకారణమైన మూల ప్రకృతిని ఉపాసిస్తారో వారు అజ్ఞానాంధకారంలో ప్రవేశిస్తున్నారని తెలుసుకోండి. ఎవరు సంభూతిని అంటే వికృతిని - మూల ప్రకృతి పరిణామ రూపమైన సృష్టిని, భౌతిక సుఖాలను ఉపాసిస్తారో వారు అంతకన్న ఎక్కువైన అజ్ఞానాంధకారంలో ప్రవేశిస్తున్నట్లు గుర్తించండి.

అన్య దేవాహుః సంభవా దన్య దాహు రసంభవాత్,

ఇతి శుశ్రుమ ధీరాణామ్ యే నస్తద్ విచచక్షిరే॥ - యజు (40-10)

కార్యరూప సృష్టిని ఉపాసించటంవల్ల కలిగే ప్రయోజనం వేరనీ, కారణరూప మూల ప్రకృతిని ఉపాసించటం వల్ల కలిగే ప్రయోజనం వేరనీ ధీరులు - ధీశాలురు (విద్వాంసులు, జ్ఞానులు) అంటారు.

సంభూతిం చ వినాశం చ య స్తద్ వేదోభయం సహ,

వినాశేన మృత్యుం తీర్త్వా సంభూ త్యామృత మశ్నుతే॥ - యజు (40-11)

అయినప్పటికీ ఈ రెంటిని గురించీ తెలుసుకోవలసిందే. దేనినీ నిర్లక్ష్యం చేయకూడదు. కనుక, రెంటిని జతగానే తెలుసుకోండి. ప్రళయకాలంలో దేనిలో ఈ సృష్టి అంతా విలీన మౌతుందో అట్టి మూలప్రకృతి జ్ఞానంతో మృత్యువును - సమస్త దుఃఖాలను, కష్టాలను తరించండి. సంభూతితో - ప్రకృతి పరిణామరూపమైన ఈ శరీర ఇంద్రియాదులతో సాధనచేసి అమృతత్వాన్ని - ముక్తిని పొందండి.

నేడు మనం వైజ్ఞానిక యుగంలో జీవనం గడుపుచున్నాము. భౌతిక రసాయనికి శాస్త్రాలు శరవేగంతో పురోగమిస్తున్నాయి. ఇటు అణువులోనికి, అటు విశాల విశ్వంలోనికి విజ్ఞానవేత్తలు దృష్టిని సారిస్తున్నారు. ఎన్నెన్నో పరిశోధనలు, పరీక్షలు చేస్తున్నారు. అణువులోపలి పరమాణువుల అమరిక, నియంత్రిత గతి, ఆ

బంధాలను విడగొడితే జరిగే వినాశాలను చూచి విజ్ఞాన వేత్తలే దిగ్భ్రాంతిని చెందుచున్నారు. అట్లే, విశ్వంయొక్క విశాలతయు, నియంత్రిత గతియు, వీటన్నిటికి ఆధారము అంతుపట్టడం లేదు. సృష్టి ఎలా ఏర్పడింది? ఏ మూల పదార్థంతో ఏర్పడింది? ఆ మూలపదార్థంతో ఈ అద్భుతాద్భుత సృష్టిని నిర్మించిన దెవరు? ప్రకృతియే స్వయంగా పరిణమించి ప్రపంచమయ్యిందా? లేక ఏదైనా అనంత జ్ఞాన విజ్ఞానాలు, అనంత శక్తి సామర్థ్యాలు గల పదార్థం ఈ సృష్టిని నిర్మించినదా? అనేవి నేటి విజ్ఞాన వేత్తల ఎదుట ఉన్న ప్రశ్నలు. వీరు ఈ సృష్టిని గురించి మన వేదశాస్త్రాలు ఏమి చెబుతున్నాయో పరిశీలించటం మంచిది. ఎందుకంటే అవి సృష్టికర్త నుండి వచ్చిన జ్ఞాన నిధులు. వాటిలో ఆధ్యాత్మికవిద్యలేకాక భౌతికవిద్యలు కూడా ఉన్నాయి. ముఖ్యంగా సృష్టిరహస్యాలు చాలానే ఉన్నాయి.

విచిత్రంగా వేదాలు ప్రకృతి వికృతుల రెండిటి జ్ఞానమూ అవసరమే నంటున్నాయి. ఇచట వికృతి అంటే వికటించినదని కాదు. లోకంలో వేదప్రచారం సరిగా లేక పోవటంవల్ల నేడు సృష్టినే ప్రకృతిగా భావించి రచయితలు, కవితలు కావ్యాలు కథలు వ్రాస్తున్నారు. సృష్టిలోని అద్భుత సౌందర్యాలను ప్రకృతి రమణీయాలుగా వర్ణిస్తున్నారు. శాస్త్రీయ దార్శనిక దృష్టితో చూస్తే సృష్టి ప్రకృతి కాదు. ఇది ప్రకృతి యొక్క పరిణామ రూపం. దీనిని వికృతి అనికూడా అన వచ్చును **'అంగులీయకం సువర్ణస్య వికృతిః'** అన్నట్లు. అంటే ఉంగరము బంగారం యొక్క వికృతి. విశేషంగా మార్చబడిన రూపం. అట్లే, ఇచట వికృతి అంటే – మూల ప్రకృతి నుండి విశేషంగా ఏర్పడిన విశ్వసృష్టి అని అర్థంచేసుకోవాలి. పై వేదమంత్రాలు వికృతిని (సృష్టిని) సంభూతిగా పేర్కొంటున్నాయి. 'సంభూతి' అంటే చక్కగా నిర్మించబడినదని అర్థం. మూల ప్రకృతిని 'అసంభూతి' అంటున్నాయి. అంటే అది ఏమూల పదార్థంతోను నిర్మింపబడలేదనీ, అది అనాది అనీ అర్థం.

మూల ప్రకృతిని మనం ఏ ఇంద్రియంతోను దర్శించలేము. దానిలో నామ రూపాలు ఏవీ ఉండవు. అందుకనే దానిని 'అవ్యక్తము' అంటాయి మన శాస్త్రాలు. అటువంటి మూల ప్రకృతిని జీవులమైన మనకొరకు పరమేశ్వరుదు వ్యక్తమయ్యే సృష్టిగా నిర్మించాడు. దానిని దర్శించగల శరీర ఇంద్రియ మనో బుద్ధులను నిర్మంచి మనకిచ్చాడు. వీటితో మనం ఈ సృష్టినీ, ఈ మానవ జన్మను సార్థకం చేసుకోవాలి.

వేదంచూపే జ్ఞానమార్గంలో సాధనచేసి అభ్యుదయాన్ని – ఇహ పరలోక ఉన్నతులను సాధించాలి. ఇంతేకాక, వీటితో అమృతత్వాన్ని కూడా సాధించమంటున్నాయి పై వేదమంత్రాలు. 'సంభూ త్యామృత మశ్నుతే' అంటున్నాయి.

ఇక మూల ప్రకృతిని గురించి కొద్దిగా తెలుసుకుందాము. ఏ విధంగా పరమేశ్వరుడు, జీవులు అనాది స్వరూపములో అట్లే, మూల ప్రకృతియు అనాదియే. అందుచే అది నశించదు. ఉనికిలేకుండా పోదు. కాని, అది ఒకప్పుడు సృష్టిరూపంలోను, మరొకప్పుడు తన మూలరూపంలోను ఉంటుంది. ఆ స్థితినే ప్రళయం అంటారు. ఈ స్థితిని ఋగ్వేద దశమ మండలంలోని కేవలం 7 మంత్రాలు గల 'నాసదీయ సూక్తం' చాలా చక్కగా వివరిస్తుంది. విజ్ఞానవేత్తలు ఆ సూక్త ఆధారంతో పరిశోధనలు సాగిస్తే సృష్టిరచనా విషయాలు కొన్ని తెలుస్తాయి. ఆ సూక్తంలోని ఒక మంత్రం ఈ విధంగా చెబుతున్నది.

తమ ఆసీత్తమసా గూఢ మగ్రేஉ ప్రకేతం సలిలం సర్వమా ఇదమ్।
తుచ్ఛ్యే నాభ్వపిహితం యదాసీత్తపసస్తన్మహినా జాయతైకమ్॥

– ఋగ్వేదం (10-129-3)

సృష్టికి పూర్వం ఇదంతా అంధకారం వ్యాపించి రాత్రిమాదిరిగా తెలియబడకుండా ఉంటుంది. అప్పుడు ఈ సృష్టిఅంతా కారణరూప సలిలంలో కరిగి ఉంటుంది. ఆ మూల ప్రకృతియు అనంతుడగు దేవునిలో ఏదో ఒక మూల తుచ్ఛంగా – అల్పంగా పడి ఉంటుంది. అట్టి సలిలరూప ప్రకృతిని పరమేశ్వరుడొక్కడే కార్యరూపంగా – నామ రూపాదులుగల సృష్టిగా నిర్మించాడు.

ఇచట సలిలం అంటే నీరు అనికాదు. సరళంగా ఏ విధంగానైనా మార్పు (Mould) చేసుకునేటట్లుగ ఉంటుందని అర్థం. వేదం మరొకచోట ఆ స్థితిని 'అర్ణవ సముద్రం' అంటుంది. అంటే – పరమాణు సాగరంగా – అన్నీ విడివిడి పరమాణువులుగా ఉంటాయి. వాటిని పరమేశ్వరుడు వివిధ నిష్పత్తులలో మేళవించి మూలకాలుగాను (ఎలిమెంట్స్‌గాను) తదుపరి వాటిని వివిధ సమ్మేళనాలుగాను చేసి సృష్టికి తగిన విధంగా మారుస్తాడు. ఇది గొప్ప తపస్సు అంటుంది ఋగ్వేదం. ఈ క్రింది మంత్రాన్ని పరిశీలించండి –

ఋతం చ సత్యం చాభీద్ధా త్తపసో౽ధ్యజాయత,
తతో రాత్ర్యజాయత, తతః సముద్రో౽ర్ణవః ॥

– ఋగ్వేదం (10-190-1)

ఇట్టి మంత్రాలను గురించి మననం చేస్తూ - ఆలోచనలు చేస్తూ **కపిల మహర్షి** సమాధి స్థితిలోనికి వెళ్ళాడు. పరమేశ్వరుని నుండి మంత్రార్థాలను స్పష్టంగా తెలుసుకున్నాడు. అనంతరం ఆయన ఒక దర్శనం (తత్త్వశాస్త్రం) వ్రాశాడు. అది ఇప్పుడు 'సాంఖ్య దర్శనం' అనే పేరుతో లభిస్తుంది. అందులో ఆయన మూల ప్రకృతిని గురించి – **"సత్త్వరజస్తమసాం సామ్యావస్థా ప్రకృతిః"** (1-61) అని నిర్వచించాడు. అంటే – సత్త్వము, రజస్సు, తమస్సు అనబడే 3 రకాల పరమాణువులు సామ్యస్థితిలో ఉన్నప్పుడు అది ప్రకృతి అనబడుతుందని అర్థం. అప్పుడు అది తెలియబడదు. అవ్యక్తంగా ఉంటుంది. పరమేశ్వరుడు వాటిని వివిధ నిష్పత్తులలో కలుపుతూ కలుపుతూ వ్యక్తమయ్యే – కనబడే నామ రూపాత్మక సృష్టిగా చేశాడు. ఈ మూడు రకాల పరమాణువులను నేటి వైజ్ఞానిక పరిభాషలో ప్రోటాన్ (సత్త్వము), ఎలక్ట్రాన్ (రజస్సు), న్యూట్రాన్ (తమస్సు) లుగా చెప్పవచ్చును.

నేటి యువతరానికి అర్థంకావాలని మహామేధావియైన **పండిత గురుదత్త విద్యార్థి** M.A. (1864–1890 A.D.) గారు ఈ యజుర్వేద ఈశావాస్య సూక్తానికి ఆంగ్లంలో వైజ్ఞానిక వ్యాఖ్య వ్రాశారు. వారు ఈ కరపత్రంలోని మొదటి మంత్రానికి ఈ విధంగా వ్యాఖ్య వ్రాశారు.

Miserable are they, who worship atoms as the efficient cause of the world; but far more miserable are they, who worship the visible things made of atoms.

ఈ పం.గురుదత్తగారి ఆంగ్లవ్యాఖ్య, మహర్షి కపిలుని గారి సాంఖ్యదర్శన అనువాదాలు ఇప్పుడు తెలుగులో లభిస్తాయి. మా గురుదేవులు పూజ్యశ్రీ **పం. గోపదేవ్ శాస్త్రిగారు** అనువదించి ప్రచురించారు. అవి చదివితే ఈ విషయాలు ఇంకా ఎక్కువ వివరంగా తెలుస్తాయి.

సృష్టికర్త సందేశం - 8

ఆధ్యాత్మిక విద్యతో అమృతత్వాన్ని సాధించు

అంధం తమః ప్రవిశన్తి యేఽ విద్యా ముపాసతే ।
తతో భూయ ఇవ తే తమో య ఉ విద్యాయాం రతాః ॥

ఎవరు అవిద్యను- ఆత్మ పరమాత్మల విద్యకాని దానిని- భౌతికవిద్యను ఉపాసిస్తారో వారు అంధకారంలో ప్రవేశిస్తారు. ఎవరు భౌతికవిద్యను విడిచి కేవలం ఆధ్యాత్మిక విద్యనే ఉపాసిస్తారో వారు అంతకన్నను ఎక్కువ అంధకారంలో ప్రవేశిస్తున్నట్లు తెలుసుకోండి.

అన్యదేవాహుర్ విద్యయా అన్య దాహు రవిద్యయాః ।
ఇతి శుశ్రుమ ధీరాణాం యే న స్తద్ విచచక్షిరే ॥

భౌతిక విద్యలవలన కలిగే ప్రయోజనం వేరనీ, ఆధ్యాత్మికవిద్యవల్ల కలిగే ప్రయోజనం వేరనీ ధీరులు- ధీశాలురు (విద్వాంసులు, జ్ఞానులు, యోగులు) చెబుతారు.

విద్యాం చావిద్యాం చ యస్తద్ వేదోభయం సహ ।
అవిద్యయా మృత్యుం తీర్త్వా విద్యయా అమృత మశ్నుతే ॥

యజు. (40-12,13,14)

అందుచే భౌతిక ఆధ్యాత్మిక విద్యల రెంటినీ జతగానే తెలుసుకోండి. అవిద్యతో (భౌతిక విద్యలతో) మృత్యువును- కష్టాలను, వ్యాధులను, బాధలను తరిస్తూ (పోగొట్టుకుంటూ) ఆధ్యాత్మిక విద్యతో అమృతత్వాన్ని పొంద తీవ్రమైన సాధన చెయ్యండి.

ముందుగా మనం పై మంత్రాలలోని విద్య, అవిద్య పదములను స్పష్టంగా తెలుసుకునే ప్రయత్నం చేద్దాం. 'విద్య' అనే పదం సంస్కృత వ్యాకరణానుసారం 'విద్-జ్ఞానే' అనే మూలధాతువుతో (Root తో) నిర్మింపబడుతుంది. కనుక, సంక్షిప్తంగా విద్య అంటే జ్ఞానమని అర్థం. అయినప్పటికి ఆ జ్ఞానం యథావత్తుగా ఉండాలి కనుక- "వేత్తి యథావత్ తత్త్వ పదార్థ స్వరూపం యయా సా విద్యా" అని నిర్వచనం. అంటే- దేనివల్ల పదార్థాల యొక్క యథార్థ స్వరూపం ఉన్నది ఉన్నట్లుగా తెలియబడుతుందో అది విద్య.

ఇక 'అవిద్య' అంటే- విద్యకు భిన్నమైనది. అజ్ఞానం. ఒకదాన్ని మరొకటిగా తలంచటం, నమ్మటం. **"యయా తత్త్వ స్వరూపం న జ్ఞానాతి భ్రమాద్ అన్యస్మిన్ అన్యత్ నిశ్చినోతి సా అవిద్యా"** అని నిర్వచనం. అయితే అవిద్య పదమునకు మరొక పారిభాషిక అర్థం దర్శన ఉపనిషదాది శాస్త్రాలలో కనబడుతుంది. పతంజలి మహర్షి తమ యోగదర్శన శాస్త్రం (2.5) లో- **"అనిత్యాశుచి దుఃఖానాత్మసు నిత్య శుచి సుఖాత్మా ఖ్యాతి రవిద్యా"** అని వివరించారు. అంటే- అనిత్యాన్ని నిత్యమనీ, అశుచిని శుచియనీ, పరిణామంగా కొన్ని దుఃఖాలు దాగివున్న భౌతిక సుఖాలను నిజమైన సుఖాలనీ, ఆత్మకాని దానిని ఆత్మఅనీ భావించటం, నమ్మటం 'అవిద్య' అంటారు. ఆధ్యాత్మిక ప్రగతినీ, ఆత్మికోన్నతిని కోరువారంతా ఈ చతుర్ముఖ అవిద్యా నిర్వచనాన్ని కూడా అర్థం చేసుకోవటం చాలా అవసరం. స్థలాభావంవల్ల వాటి నిక్కడ వివరించలేకపోవు చున్నాము. యోగసాధన విషయం వచ్చినప్పుడు ఆ విషయాలు తెలుసుకుందాము.

ముండకోపనిషత్తు అవిద్యను 'అపరావిద్య' యనీ, విద్యను 'పరావిద్య' యనీ పేర్కొంటుంది. 'పరా' అంటే శ్రేష్ఠమైనది, గొప్పది అని అర్థం. 'అపరా' అంటే- దాని తదుపరి చెప్పుకో తగినదనీ లేదా పరంపరగా పరావిద్యను చేర్చునది యనీ అర్థం. మేము వీటిని నేటికాలానికి అన్వయిస్తూ అవిద్యను భౌతిక విద్యయనీ, విద్యను ఆధ్యాత్మిక విద్యయనీ పేర్కొనటం జరిగింది. పై మంత్రాలు అవిద్యతో మృత్యువును- కష్టాలను తరించి, విద్యతో అమరత్వాన్ని పొందమని ఉపదేశిస్తున్నాయి. ఇక వాటిని గురించి తెలుసుకుందాము.

<u>అవిద్యయా మృత్యుం తీర్త్వా</u>

పైన వివరించినట్లుగా అవిద్యతో అంటే- బ్రహ్మవిద్యకాని భౌతిక విద్యలతో మృత్యువును తరించుమని కదా! వేద సందేశం. ఇచట మృత్యువంటే కేవలం మరణమని కాదు. కష్టాలు, బాధలు, రోగాలు మొదలైనవన్నీ అని అర్థం. మనకు వచ్చే కష్టాలకు చాలా వరకు అజ్ఞానమే కారణం. తెలిసికాని, తెలియకకాని ప్రకృతి నియమాలను, వేదసందేశాన్ని అనుసరించక పోవటమే. వేదంలోని భౌతికవిద్యలతో, తదనుగుణ జీవనంతో మన కష్టాలను, బాధలను చాలావరకు నివారణ చేసుకోవచ్చు. ఆ విధంగా కూడా నివారణకాని కష్టాలను, బాధలను, రోగాలను బలీయమైన ప్రారబ్ధ ఫలాలుగా

గుర్తించాలి. అంటే– పూర్వ జన్మలలో మనం చేసిన పాపాలు కారణమని భావించాలి. పశ్చాత్తాపపడి ఇక నుండి ధర్మబద్ధంగా జీవించాలని గట్టి సంకల్పం చేసుకోవాలి. ప్రాయశ్చిత్తంగా కొన్ని దాన ధర్మాలు, పరోపకారం శక్తికొలది చెయ్యాలి. అంతేకాని మొక్కుబడులతో, తీర్థయాత్రలతో, దొంగ సాధు సంన్యాసుల సేవతో అవి పోవు. ఆత్మజ్ఞానంతో, యోగసాధనలతో – యమ నియమ ఆసన ప్రాణాయామాదులతో శరీరానికి, మనస్సుకు సాక్షిగా ఉంటూ కష్టాలనుండి బాధలనుండి కొంత ఉపశమనం పొందవచ్చు.

ఈ మంత్రాలలోని విద్య, అవిద్య పదములకు జ్ఞానము, కర్మ (ప్రయత్నము) అనికూడా అర్థం చెప్పుకోవచ్చు. ఎందుచేతనంటే– ఈ వేద మంత్రాలకు 'దేవత– ఆత్మ(జీవాత్మ)'. సృష్టికర్త జీవునకు చేస్తున్న ఉపదేశాలు. జీవాత్మ సుపర్ణుడనీ, జ్ఞాన కర్మలనే రెండు రెక్కలుంటాయనీ వేదం పెక్కుచోట్ల చెబుతుంది. ఆ రెక్కలతో జీవుడు భౌతిక ఉన్నతిని, ఆత్మిక ఉన్నతిని, అమరత్వాన్ని కూడా పొందవచ్చునని వేదోపదేశం. ఈ క్రింది మంత్రాన్ని పరిశీలించండి.

ఇమౌ తే పక్షావజరౌ పతత్రిణౌ, యాభ్యాం రక్షాంసి
అపహం స్యగ్నే । తాభ్యాం పతేమ సుకృతాము లోకం
యత్ర ఋషయో జగ్ముః ప్రథమజాః పురాణాః ॥ – యజుర్వేదం (18–52)

ఓ మానవా! నీకున్న రెండు రెక్కలు– జ్ఞాన ప్రయత్నాలు చాలా బలమైనవి. వాటికి ముసలితనం లేదు. పతనంకాకుండా పైపైకి ఎగరటానికి చాలా సహకరిస్తాయి. వాటితో నీలోని కామ క్రోధ లోభ మోహాది రాక్షసులను, బయటి రాక్షసులను (దుష్టులను, శత్రువులను) కూడా అణచిపెట్టగలవు. సుకృతులు– పుణ్యాత్ములు పొందే లోకాలను పొందగలవు. వాటితోనే పూర్వ ఋషులు అమరత్వాన్ని – ముక్తినికూడా పొందారు. కనుక నీవును నీలోని జ్ఞాన ప్రయత్నాలను బలపరచుకొని ఇహలోక ఉన్నతిని, పరలోక ఉన్నతిని సాధించు. అమరత్వాన్ని కూడా పొంద యత్నించు.

నేటి విజ్ఞానవేత్తలు చేసే ప్రయత్నం కూడా ఇదే. వారు లోక కల్యాణం కొరకు భౌతిక జ్ఞానాన్ని పెంచుకుంటూ పరిశోధన లనే తపస్సు చేస్తున్నారు. మృత్యువును దూరం చెయ్య యత్నిస్తున్నారు. ప్రజల ఇబ్బందులను, కష్టాలను, రోగాలను పోగొట్ట

విశేష ప్రయత్నంచేస్తున్నారు. దీనితో పాటు వారు ఆధ్యాత్మిక విద్యనుకూడా అభ్యసించి అమరత్వ మార్గాలను అన్వేషిస్తే మరింత మేలు చేసిన వారౌతారు. కనకనే వేదం భౌతికవిద్య ఎంత అవసరమో ఆధ్యాత్మిక విద్యయు అంతే అవసరమంటున్నది.

విద్యయా అమృత మశ్నుతే

"ఓ మానవులారా! ఆధ్యాత్మిక విద్యతో అమరత్వాని పొంద విశేషంగా యత్నంచండి" అంటున్నది. ఆధ్యాత్మిక విద్య అంటే- ఆత్మ పరమాత్మల యథార్థ జ్ఞానం. నేను, నేను అని వ్యవహరించే మనమంతా ఆత్మలం- జీవాత్మలం. '**న జాయతే మ్రియతే వా కదాచిత్**' అని గీతావచనం(2-20). ఈ ఆత్మ ఒకప్పుడు పుట్టినదికాని, మరణించునదికాని కాదు. మనకు జన్మమరణాలు లేవు. మనం అవినాశ స్వరూపులం. శరీరంలో ప్రవేశించటాన్ని జన్మగాను, శరీరంనుండి నిష్క్రమించటాన్ని మరణంగాను లోకవ్యవహారముంది అంతే. మానవులమైన మనకు దేవుడు 3 సాధనాలనిచ్చాడు. అవే- త్రికరణాలు- మనో వాక్కాయాలు. వీటితో మనం అభ్యుదయ నిశ్శ్రేయసాలను పొంద తీవ్రంగా యత్నించాలి. ఆ ప్రయత్నంతోబాటు యోగసాధన చేస్తూ అంతర్ముఖులమై మన అసలు స్వరూపాన్ని సాక్షాత్కారం చేసుకోవటానికి యత్నించాలి. అనంతరం సర్వవ్యాపకుడై, జీవాత్మలమైన మనలోకూడా వ్యాపించియున్న పరమాత్మ తత్త్వాన్ని సాక్షాత్కారం చేసుకోవటానికి భక్తి శ్రద్ధలతో ధ్యానం చెయ్యాలి. సమాధిస్థితిని పొందాలి. అప్పుడు మాత్రమే అమరత్వం ప్రాప్తిస్తుంది. లేకుంటే లేదు. వేదం ఏమంటున్నదో చూడండి.

వేదాహమేతం పురుషం మహాన్త మాదిత్య వర్ణం తమసః పరస్తాత్ ।
తమేవ విదిత్వాతి మృత్యుమేతి
నాన్యః పంథా విద్యతేऽ యనాయ॥ - యజుర్వేదం (31-18)

అజ్ఞానాంధకారానికి ఆవల సహస్రకోటిసమ ప్రభతో వెలుగొందు మహాన్త పురుషుని - పరమేశ్వరుని దర్శించిన వారే ఈ మృత్యురూప సంసారసాగరాన్ని తరించి అమృతత్త్వ ఆనందాన్ని పొందుతారు. అమరత్వ ప్రాప్తికి ఇంతకన్న వేరొక సరళమార్గం లేనేలేదు.

సృష్టికర్త సందేశం - 9

దేహావసాన కాలంలో "ఓ3మ్" ను స్మరించు

వాయు రనిల మమృత మథేదం భస్మాంతం శరీరమ్ ।
ఓ3మ్ క్రతో స్మర, క్లిబే స్మర, కృతం స్మర ॥ - యజుర్వేదం(40-15)

హే క్రతో! కర్మశీల మానవా! దేహావసాన సమయంలో నీ శరీరంలోనికి ప్రవహించే వాయువు (ప్రాణము) నిలిచిపోతుంది. అది బాహ్యవాయువులో కలిసిపోతుంది. ఈ శరీరం భస్మంగా మిగిలిపోతుంది. కాని, జీవాత్మవైన నీవు మరణించవు. నీవు అమృతుడవు. కనుక, నీవు సర్వవ్యాపకుడు, సర్వసంరక్షకుడునైన పరమాత్మను ఓ3మ్ నామంతో స్మరించు. ఆత్మజ్ఞాన సామర్థ్యం కొరకు స్మరించు. ప్రార్థించు. ఇంతవరకు ఈ శరీరంతో చేసిన శుభాశుభ కర్మలను స్మరించు. వాటిని ఒకసారి గుర్తుచేసుకో. జరిగిన అశుభకార్యాలకు పాపాలకు పశ్చాత్తాపపడు. శుభకర్మల ఫలాలను పరమాత్మకు అర్పించు. వాటితో ఏ భౌతిక సుఖాన్ని ఆశించక జన్మ రాహిత్యాన్ని - ముక్తిని కోరుకో.

వాయుః అనిలం అమృతం :

మన శరీరం ప్రాణశక్తి వల్ల జీవిస్తున్నది. మనం పీల్చే గాలిలో ఉండే ప్రాణవాయువును (ఆక్సిజన్‌ను) రక్తం స్వీకరించి శరీరంలోని అన్ని భాగాలకు, అన్ని అవయవాలకు, అన్ని కణాలకు అందజేస్తుంది. అది ఒక్కటే అయినా అది మన శరీరంలో 5 ముఖ్యమైన పనులను, 5 గౌణమైన పనులను చేస్తుంది. అవి చేసే పనులను బట్టి వాటికి ప్రాణ అపాన వ్యాన ఉదాన సమానము లనీ, నాగ కూర్మ కృకల దేవదత్త ధనంజయము లనీ పేర్లు పెట్టారు. వీటినే శాస్త్రాలలో కొన్నిచోట్ల పంచప్రాణాలనీ, కొన్ని చోట్ల దశప్రాణాలని పేర్కొనటం జరిగింది. మృత్యువాసన్నమైనపుడు శ్వాస నిలిచిపోతుంది. క్రమంగా గుండె ఆగిపోతుంది. శరీరంలోని రక్తం ఎక్కడిదక్కడ ఆగిపోతుంది.

ప్రాణవాయువు అందక అవయవాల పనులు నిలిచిపోతాయి. నాడీమండలం పనిచేయదు. కణాలన్నీ చనిపోతాయి. దానితో దుర్గంధం మొదలై పెరిగిపోతూ ఉంటుంది.

సృష్టికర్త సందేశ మేమంటే– "ఓ మానవులారా! అవసాన సమయంలో మీ ప్రాణాలు బయట గాలిలో కలిసిపోతాయి. శరీరం మరణిస్తుంది. కాని, జీవాత్మలైన మీరు మరణించరు. మీరు అమృత స్వరూపులు. చావుపుట్టుకలు మీకు లేవు. కనుక, భయపడకండి. నిశ్చింతగా ఉండండి. మీరు చేసుకున్న కర్మలనుబట్టి మీకు మరొక శరీరం లభిస్తుంది. మీరు ఏ శరీరంనుండి ఈ శరీరంలోనికి వచ్చారో మీకు తెలియదు. అట్లే, ఈ శరీరం తదుపరి ఏ శరీరం వస్తుందోకూడా తెలియదు. తెలియక పోవటమే మంచిది. లేకుంటే ఈ జన్మలోని సమస్యలతోనే సతమతమౌతున్న మీకు పూర్వజన్మ సమస్యలు జ్ఞాపకం వస్తూవుంటే మీ కష్టాలు మరింత పెరుగుతాయి. అంతేకాక, చాలా సమస్యలు ఎదురౌతాయి. కనుక, నేనే మీకు పూర్వజన్మ విషయాల మరుపును ప్రసాదించాను. అట్లే, వచ్చే జన్మ ఏదో తెలియకపోవటమే మంచిది. అదికూడా మీకు బాధనే కలిగిస్తుంది."

కనుక, ఈ శరీరంతో ఏర్పడిన బంధుబాంధవ్యాలపైనా, ఆస్తి పాస్తులపైనా పెంచుకున్న మోహాన్ని విడిచిపెట్టండి. "అయ్యో! ఈ శరీరాన్ని వదిలిపెట్టి వెళ్ళవలసి వస్తున్నదికదా! అని కూడా బాధపడకండి. ముసలిదైన లేదా వ్యాధితో పనికిరాకుండా పోతున్న శరీరాన్ని విడిచి పెట్టడమే మంచిది. ప్రాతవస్త్రాన్ని విడిచి క్రొత్త వస్త్రాన్ని ధరించబోతున్నారు మీరు. కనుక, ఏ విషయంలోనూ చింతించకండి" అంటున్నాడు.

<u>అథ ఇదమ్ భస్మాంతం శరీరమ్ :</u>

మరొక సందేశం ఏమంటే – "జీవుడు వదిలి వెళ్ళిన శరీరాన్ని – శవాన్ని భస్మంగా అంతం చెయ్యాలి" అని. అలా చెయ్యటమే అన్నివిధాల మంచిది. ఎందుచేతనంటే – ఈ శరీరం పంచభూతాలతో నిర్మితమయ్యింది. మట్టిలోనుండి వచ్చిన ఆహారంతో, త్రాగే నీటితో, పీల్చేగాలితో, సూర్య చంద్రాగ్నులనుండి వచ్చే అగ్నితత్త్వంతో, అన్నిటికి ఆధారమైన ఆకాశ తత్త్వంతో ఈ శరీరం పెరిగి పెద్దదయ్యింది. చాలాకాలం వాటిలోనే వాటితోనే జీవించింది. కనుక మరల వాటిని ఆ యా తత్త్వాలలో కలిపి వెయ్యాలి. అందుకు శవాన్ని దహనం చెయ్యటమే సరియైన, సరళమైన, సత్వరమైన (వేగవంతమైన) పరిష్కారం.

శరీరాన్ని దహనం చేసినపుడు శరీరంలోని నీరు ఆవిరై నీటియావిరిగా గాలిలో కలిసిపోతుంది. వాయుతత్త్వం వాయువులోను అగ్నితత్త్వం అగ్నిలోను కలిసిపోగా ఆకాశతత్త్వం ఆకాశంగా (ఖాళీ స్థలంగా) ఉండిపోతుంది. పృథివీతత్త్వం మాత్రం బూడిదగా మిలిగిపోతుంది. అదికూడా ఆ శ్మశానంలోనే గొయ్యితీసి పాతి పెట్టమని

ప్రాచీన శాస్త్రాలు చెబుతాయి. దానిని గంగలో కలుపవలసిన లేదా సమీప నదులలో కలుపవలసిన అవసరం లేదు. ఎవరో కొందరు పురాణాలలో గంగలో కలిపే మూఢనమ్మకాన్ని వ్రాసిపెట్టారు. జీవుని గతి అతను చేసిన కర్మలనుబట్టి ఉంటుందికాని అస్తికలు గంగలో కలిపినంతమాత్రాన స్వర్గం, మోక్షం లభించవు. రామాయణ భారతాది చరిత్ర గ్రంథాలు పరిశీలించండి అస్తికలు గంగలో కలిపిన ప్రసంగం ఎక్కడా కనబడదు . గొప్ప వేద పండితులైన శ్రీ ఆచార్య వినోభాభావే గారు కూడా పృథివీతత్త్వం పృథివిలోనే కలపాలని ఉపదేశించారు. వారు వారి మాతా పితరుల అస్తికలను అట్లే చేశారు.

కొన్ని సాంప్రదాయాలవారు శవాలను పూడ్చిపెట్టి వాటిపై సమాధులు కడతారు. ఇది మంచిదికాదు. అట్టి శవాలు భూమిలో క్రుళ్ళి వర్షాలు పడ్డపుడు నీరు వాటిగుండా ప్రవహించి బావులలోను చెరువులలోను కలుస్తుంది. అందువల్ల భూగర్భజలాలు చెడిపోతాయి. స్థలం కూడా చాలా వ్యర్థం అయిపోతుంది. ఈ సత్యాన్ని గుర్తించియే యూరోపు, అమెరికా దేశాలలో వివేకవంతులు శవాలను దహనం చేస్తున్నారు. ఈ శవదహన ప్రక్రియ విస్తృతంగా వ్యాపిస్తున్నది కూడా.

'ఓ3మ్ క్రతో స్మర' :

'ఓ క్రతూ! అవసానకాలంలో ఓ3మ్‌ను స్మరించు.' ఈ వేదవాక్యంలో సృష్టికర్త మనను 'ఓ క్రతువా!' అని సంబోధిస్తున్నాడు. 'క్రతో' అంటే 'ఓ కర్మశీలా!' అని అర్థం. పూర్వ పుటలలో తెలిసికొన్నట్లుగా మనం కర్మలు చేయకుండా ఒక్క క్షణంకూడా ఉండలేము.

వాక్కాయాలను బలవంతంగా కట్టిపెట్టినా మనస్సు ఏదో ఒకటి ఆలోచిస్తూనే ఉంటుంది. అందుకనే యాజ్ఞవల్క్య మహర్షి తన శతపథ బ్రాహ్మణం (3-5-3-1) లో "**క్రతుమయః అయం పురుషః** " అన్నారు. ఇంతేగాక, మానవజన్మ ఒక్కటే కర్మయోనియనీ, మిగతా జన్మలన్నీ భోగయోనులనీ ఋషులంటారు. ఈ జన్మలోనే జీవుడు మంచి కర్మలు చేసి ఉన్నతిని ఉత్తమ గతినీ, చెడు కర్మలు చేసి అవనతిని అధోగతిని (పశు పక్షి క్రిమి కీటకాది జన్మలను) పొందుతాడని ఋషులంటారు. అందుచే మనమంతా క్రతువులం - కర్మలు చేసేవారము.

మరి, 'ఓ3మ్' ఎవరు ? 'ఓం' అంటే 'సంరక్షకు' దని అర్థం. సృష్టికర్త ఒకే ఒక్కడనీ, అతనికి చాలా గుణాలు, శక్తులు ఉన్నాయనీ, గుణానికి ఒక పేరుగా

అతనికి చాలా పేర్లున్నాయినీ పూర్వం తెలుసుకున్నాము కదా! వాటిలో ఏది అసలుపేరు? ఏది ముఖ్యమైనది? అంటే అది ఓం నామమే అన్నారు. ఎందుచేతనంటే – ఓం నామమే సృష్టికర్తకు మనకు గల అసలు సంబంధాన్ని తెలుపుతుంది. అతడు మనకు సంరక్షకుడు (గార్డియన్). మనం అతని రక్షణలో ఉన్నవారం. పిల్లవాడు 'అమ్మా! అమ్మా!' అని పిలుస్తూ పరుగుపరుగున తల్లిని చేరునట్లు మనం 'ఓం ఓం' అని పిలుస్తూ మన సంరక్షకుని చేరుకోవాలి. ఇదే అన్నిటికన్న సరళమైన మార్గమని సమస్త వేదశాస్త్రాలు ఉపనిషత్తులు చెబుతాయి. సమస్త ఋషులు నొక్కి వక్కాణిస్తున్నారు. ఈ ఓం నామ జపంవల్ల, ముఖ్యంగా 'ఓ' ను ప్లుతంగా (దీర్ఘంగా) ఉచ్చరించటంవల్ల భౌతిక ప్రయోజనాలు బోలుడున్నాయి. స్థలాభావంవల్ల ఇచట వ్రాయలేక పోవుచున్నాము. నా రచన 'గాయత్రీ విజ్ఞానం' లో 'ఓ3మ్' ప్రకరణాన్ని చదువగోరుచున్నాను.

క్లిబేస్మర :

స్వసామర్థ్యం కొరకు స్మరించు – అంటే, స్వస్వరూప జ్ఞానం బలంగా ఉండటం కొరకు ఓం ను స్మరించాలి. మనం ఆత్మస్వరూపులమని శాస్త్రజ్ఞానంవల్ల కలుగుచున్నదేకాని యింకా అనుభవం కాలేదు. ఆత్మ సాక్షాత్కారం కలగలేదు. కనుక ఆ జ్ఞానానికి అంత బలం ఉండదు. అది శాబ్దిక జ్ఞానం మాత్రమే. కనుక మనం అత్యంత భక్తితో 'హే పరమేశ్వరా ! నాకు ఆత్మబలాన్ని, జ్ఞానబలాన్ని ప్రసాదించు' మని ప్రార్థించాలి.

కృతం స్మర

ఈ శరీరంతో ఇంతవరకు చేసిన కర్మలను తలచుకొని పాపకర్మలకు పశ్చాత్తాపపడాలి. ఇకనుండైనా అట్టి పనులు చేయకూడదని గట్టిగా సంకల్పించుకోవాలి. పుణ్యకర్మలను తలచుకొని మరిన్ని పుణ్యాలు చేయలేక పోయాను కదా! అని భావించాలి. ఆ కొద్దిపాటి పుణ్యకర్మలకు ఏ భౌతిక ప్రయోజనాన్నీ కోరకుండా ఉండటమే మంచిది. దుఃఖాలు దాగివున్న ఈ విషయ సుఖాలవల్ల పెద్ద ప్రయోజన మేముంటుంది? అంతకన్న ఆ సత్కర్మల ఫలాన్ని సృష్టికర్త కర్పించి జన్మరాహిత్యాన్ని ముక్తిని కోరుకోవటం మంచిది.

ఈ వేదమంత్రం యొక్క భావం మీకు బాగా అర్థంకావాలంటే నా రచన "మరణానంతరం జీవుని ప్రయాణం" చదువగోరుచున్నాను.

సృష్టికర్త సందేశం - 10

ఓ అంతర్యామీ! ధన ప్రాప్తికి మమ్ము ధర్మమార్గమున నడుపుము

ఓం అగ్నే! నయ సుపథా రాయే అస్మాన్
విశ్వాని దేవ వయునాని విద్వాన్ ।
యుయో ధ్యస్మ జ్జుహురాణ మేనో
భూయిష్ఠాం తే నమ ఉక్తిం విధేమ ॥ - యజుర్వేదం(40-16)

ఓ అగ్నీ ! మార్గదర్శక అంతర్యామీ! ధన ప్రాప్తికి మమ్ము ధర్మమార్గమున నడుపుము. మనోవాక్కాయాలతో మేము చేసే సమస్త కర్మలు నీవెరుగుదువు. వాటిలో ఏ కుటిల పాప భావనలున్నా వాటన్నిటిని మానుండి దూరము చేయుము. అందుకొరకే మేము నిన్ను మరలమరల వినమ్రముగా ప్రార్థించుచున్నాము.

ఇది ఒక ప్రార్థనా మంత్రం. వేదాలలో పరమేశ్వరుడు మనకు ప్రార్థన ఎలా చేయ్యాలో, వేటికొరకు చెయ్యాలో, వేటికొరకు చేయకూడదో కూడా చెప్పాడు. కేవలం ప్రార్థించటమే కాక అందుకొరకై మనం చెయ్యవలసిన పురుషార్థం (ప్రయత్నం) ఎలా ఉండాలో అదియును చెప్పాడు. ఇట్టి ప్రార్థనా మంత్రాలు వేదాలలో కోకొల్లలు. వాటిలో విద్యా విజ్ఞానాలు దాగి ఉన్నాయి. ఇప్పుడు మనం ఈ మంత్రం ఏమి చెబుతున్నదో జాగ్రత్తగా ఆలోచిద్దాము.

<u>అగ్నే నయ సుపథా రాయే:</u> "ధన మూల మిదం జగత్" అని పెద్ద లంటూవుంటారు. నిజంగా ధనం లేనిది క్షణం గడిచేటట్టు లేదు. ఇచట ధనం అంటే కేవలం రూపాయిలేనని కాదు. భూధనం, గోధనం, రాజ్యధనం, కీర్తిధనం, విజయధనం ఇలా చాలారకాల ధనాలుంటాయి. చివరికి భోజనంకూడా ధనమే. వీటిని మనం మనోహరమైన 'లక్ష్మి' అనే పదంతో వ్యవహరిస్తూ ఉంటాము. భూలక్ష్మి, గోలక్ష్మి, రాజ్యలక్ష్మి, యశోలక్ష్మి, విజయలక్ష్మి, ధాన్యలక్ష్మి అని. ఎంత విరాగికైనా ఆకలికి అన్నం, వంటికి బట్ట అవసరమౌతాయి. అయినా అందరూ విరాగులు కాలేరుకదా! ఇక గృహస్థులకైతే అవసరాలకు అంతే ఉండదు. వారు భార్యా పిల్లలను, వృద్ధులైన తల్లిదండ్రులను, ఆధారపడిన పెద్దలను, ఆశ్రయించుకొని ఉన్న సేవకులను, పశువులను

పాలించి పోషించవలసి ఉంటుంది. వారి కవసరమైన వాటిని సమకూర్చి పెట్టవలసివస్తుంది. బ్రహ్మచర్య వానప్రస్థ సంన్యాసాశ్రమాలలోని వారినీ ఆదరించవలసి ఉంటుంది. ఇవన్నీ ధనంలేకుండా ఎలా సాధ్యం? కనుక గృహస్థులకు ధనం ప్రాథమిక అవసరమౌతుంది.

అందుచేతనే ఆచార్య చాణక్యులవారు తమ 'నీతిసూత్రాలను' **'సుఖస్యమూలం ధర్మః'** అంటూ ప్రారంభించి, వెనువెంటనే రెండవ సూత్రంగా **'ధర్మస్యమూలం అర్థః'** అన్నారు. సుఖానికి మూలం ధర్మమే. అందుకు ఎంతమాత్రం సందేహంలేదు. కాని, ఆ ధర్మాన్ని ఆచరించటానికి అర్థం అవసరమౌతుంది. ఇంతేకాక, ఆత్మోన్నతికిని అర్థం అవసరమే. ధర్మకార్యాలు చేస్తేనే తనకు అభ్యుదయం కలుగుతుంది. ఈలోక పరలోక ఉన్నతులు కలుగుతాయి. ఈ లోకంలో తనకు, తనవారికి సుఖము, కీర్తి లభిస్తాయి. వచ్చే జన్మ ఇంతకన్న ఉన్నత జన్మ వస్తుంది. అందుచేతనే వేదం **'శతహస్త సమాహర, సహస్రహస్త సంకిర'**– అథర్వవేదం (3–24–5) అంటుంది. అంటే "వందచేతులున్నట్లుగా (వందవిధాలుగా) కష్టపడి న్యాయంగా ధనాన్ని సంపాదించు. ఆ ధనాన్ని వేయి చేతులున్నట్లు వేయి విధాలుగా ధర్మకార్యాలకు వెచ్చించు" అంటుంది.

ఈ యజుర్వేద మంత్రం ఏమంటున్నదంటే – "ఓమానవులారా! ఒక్కొక్కప్పుడు ధన సంపాదనకు ఏది ధర్మమార్గమో, ఏది అధర్మ మార్గమో తెలుసుకోలేకపోతారు. మీ అవసరాలు, మీ తొందరలు మీకుంటాయి. కనుక స్వచ్ఛమైన హృదయంతో అంతర్యామినైన నన్ను ప్రార్థించండి."ఓ అగ్నీ ! మార్గదర్శక అంతర్యామీ! ధన ప్రాప్తికి ఏది మంచి మార్గమో అది మాకు తెలిపి ఆ మార్గంలో మమ్ము నడిపించు" మని ప్రార్థన చెయ్యండి" అంటున్నది. ఆ విధంగా పవిత్రమైన హృదయంతో ప్రార్థిస్తే తప్పక ఫలితముంటుంది. ఏదైనా చక్కటి ఆలోచన వస్తుంది. మనం ఎంచుకున్నది అధర్మమార్గమైతే అంతర్యామినుండి భయ సంకోచాలు వస్తాయి. ధర్మమార్గమైతే ఉత్సాహ ప్రోత్సాహాలు లభిస్తాయి.

ఈ మంత్రంలో పరమేశ్వరుని 'ఓ అగ్నీ' అని సంభోధించటం జరిగింది. ఇచట అగ్నీ అంటే వంటశాలలో కనబడే భౌతికాగ్నికాదు. ధాత్వర్థాన్ని బట్టి (అంచు గతి పూజనయో:) గతి కలిగినది, సత్కరించతగినది యని అర్థం. గతిలోనూ 'జ్ఞానం,

గమనం, ప్రాప్తి' అనే మూడర్థాలు ఉంటాయంటారు ఋషులు. జ్ఞానంలో పరిపూర్ణుడు, జగత్తునంతటిని గతివంతం చేసేవాడు, ప్రాప్తించ తగినవాడు, సత్కరించ తగినవాడు (ఉపాసించ తగినవాడు) కనుక సర్వాంతర్యామిని 'అగ్ని' అని పేర్కొనటం జరిగింది. వేదాలలో పరమేశ్వరుణ్ణి 'అగ్ని' నామముతో చెప్పిన సందర్భాలు అనేకం ఉన్నాయి. 'అగ్ని' పదంతోనే వేదం ప్రారంభమౌతుంది. ఋగ్వేదంలోని మొదటి సూక్తమంతా అగ్నినామక పరమేశ్వరుని స్తుతియే. వేదశైలి తెలియని, వ్యాకరణ నిరుక్తాది శాస్త్రాలు చదువని కొంతమంది ఆచార్యులు అగ్ని పదాన్ని భౌతికాగ్నిగా పేర్కొన్నారు. భౌతికాగ్ని మనకు భౌతికంగా మార్గాన్ని చూపించ గలుగుతుందే కాని ధర్మమార్గమేదో ఎట్లు చూపగలుగుతుంది? కనుక, మేము వ్రాసిన 'ఓ మార్గదర్శక! అంతర్యామీ!' అనే అర్థాలే సరియైనవి. "అగ్నిః- అగ్రణీర్ భవతి" అంటుంది నిరుక్తం. అంటే తాను ముందుండి మనకు మార్గం చూపేవాడు అని అర్థం. సమాజ క్షేత్రంలో నాయకుడు, పథ ప్రదర్శకుడు, సేనాపతి, రాజు, ఆచార్యుడు, గురువు మొదలైన వారికి అగ్ని పదం వర్తిస్తుంది (ఆధిభౌతికార్థంలో). ఇక ఆధిదైవికార్థంలో అగ్నిహోత్రానికి, లోకంలో వివిధ రూపాలలోనున్న సామాన్య అగ్నికి వర్తిస్తుంది. ఇక్కడ ఈ మంత్రంలో పరమేశ్వరాగ్నికి - జ్ఞాన స్వరూపుడైన పరమేశ్వరునికి మాత్రమే వర్తిస్తుంది.

<u>విశ్వాని దేవ వయునాని విద్వాన్ :</u> వయునములు అంటే జ్ఞానములు, భావములు, ఆలోచనలు నని అర్థం. కర్మలు అనే అర్థం కూడా ఉంది. సృష్టికర్త సర్వవ్యాపకుడు సర్వాంతర్యామీ కనుక అతనికి మన సమస్త ఆలోచనలు, కర్మలు చక్కగా తెలుస్తాయి. ప్రతీ చిన్న ఆలోచనా తెలుసుకోగలడు. వాటిలోని ధర్మాధర్మాలను తెలుసుకోగలడు. వాటిలోని దోషాలను గుర్తించి అవి చేయ నిశ్చయించుకొన్నపుడు మనకు భయ సంకోచాలు కలిగించి హెచ్చరించగలడు. కనుక అతనిపై భారం వెయ్యటమే అన్నివిధాల మంచిది. వేరే గురువులకు, మార్గదర్శకులకు అట్టి శక్తి ఉండదు. అదే మాట తదుపరి వాక్యం చెబుతున్నది.

<u>యుయోధ్యస్మ జ్జుహురాణమేనః</u> (యుయోధి+అస్మత్+జుహురాణమ్+ఏనః)= మాలోని సమస్త కుటిల ఆలోచనలను కర్మలను పాపాచరణలను మానుండి వేరుచేయుము. జుహురాణమ్ అంటే వక్రమార్గం. కుటిలమార్గం. ఏనః అంటే పాపాచరణ. ధనప్రాప్తికి వక్రమార్గాలన్నీ పాపమార్గాలే. సరళమార్గమే సరియైన మార్గం. సత్యమార్గం. కుటిల ఆలోచనలే మనచే పాపాలు చేయిస్తాయి. ఆ పాపాలే మనకు దుఃఖాలను కలిగిస్తాయి.

కనుక కార్యరూపం ధరించక ముందే కుటిల ఆలోచనలను పోగొట్టుకోవటం మంచిది. అందుకు పరమేశ్వరుని సహాయం కోరటం బాగుపడాలని అనుకునేవారి లక్షణం. అందుచే-

<u>భూయిష్ఠాం తే నమ ఉక్తిం విధేమ।</u> హే అంతర్యామీ! మార్గదర్శకా! అందుకొరకే నేను పలుమార్లు అత్యంత వినమ్రంగా వేడుకుంటున్నాను. ఎవరైతే తాము బాగుపడాలని మనసారా వాంఛిస్తారో ప్రార్థిస్తారో అట్టివారికి అంతర్యామి సాయం తప్పక లభిస్తుంది. క్రమంగా వ్యసనాలు, దురాలోచనలు, దుర్భావాలు, ఇంద్రియలోలతలు శాంతిస్తాయి. జ్ఞానబలం ఆత్మబలం వృద్ధి చెందుతుంది. అంతః శత్రువులైన కామక్రోధాదులు శమిస్తాయి. క్రమంగా అతడు మానవత్వంగల మనిషిగా, దేవతగా మార్పుచెందుతాడు. జన్మ ధన్యమౌతుంది.

అయితే ఆ వినమ్ర ప్రార్థన ఒకటి రెండు పర్యాయాలు చేసి ఫలితం కలగలేదే? అని అనుకోకూడదు. మంత్రంలో 'భూయిష్ఠాం' అనే పదం 'పలుమార్లు – మాటిమాటికి' అని సూచిస్తున్నది. ఎందుచేతనంటే వక్రమార్గంలో తేలికగా డబ్బు సంపాదించటానికి అలవాటు పడిన వ్యక్తి మనస్సు నీతిగా నిజాయితీగా కష్టపడటానికి మనస్సు అంగీకరించదు. పట్టుబడితే పరువుపోతుందనీ, కష్టాలపాలు కావలసివస్తుందని తెలిసినా మనస్సు వక్రమార్గంవైపే మొగ్గుచూపుతూ ఉంటుంది. అందుచే గట్టి ప్రయత్నమే చేయవలసివస్తుంది. 'భూయిష్ఠాం' అని ఉచ్చరించటం చాలా తేలిక. కాని, ఆ విధంగా ఈశ్వరుని శరణాగతి కోరటం కష్టం. 'కోటికోటి ప్రణామము' లనటం చాలా తేలిక. సరియైన పద్ధతిలో కోటి పర్యాయాలు సాష్టాంగ ప్రణామం చెయ్యాలంటే జీవితకాలం సరిపోతుందా? ఏమైనప్పటికీ తాను మంచిగా మారాలనే సంకల్పం బలంగా ఉండాలి. దానితోబాటు మనస్సుతో పోరాడుతూ ఆ మార్గంలో పయనించాలి. అప్పుడే దైవ సహాయం లభిస్తుంది.

వేదాలలో ధనాన్ని గురించి తెలిపే, మంత్రాలు అనేకం ఉన్నాయి. వేదం అవినీతితో కూడబెట్టిన ధనాన్ని 'అలక్ష్మీ, పాపీలక్ష్మీ, పతయాలూలక్ష్మీ' అని అంటుంది. "యాజుష్టామా లక్ష్మీః పతయాలూ రజుష్టా అభిచస్కన్దవందనేవ వృక్షమ్ (అథర్వవేదం -7-115-2)- అట్టి ధనం, వన్దన తీగ పెరిగిపెరిగి తనకు ఆహారాన్ని, ఆశ్రయాన్ని ఇచ్చిన చెట్టునే నశింపచేయునట్లు వక్రమార్గంలో కూడపెట్టిన వానిని ఆ ధనమే నశింపచేస్తుంది" అంటుంది. కనుక, మిత్రులారా! ధన ప్రాప్తికి ధర్మ మార్గాన్ని అనుసరించండి.

సృష్టికర్త సందేశం - 11

సత్యం హిరణ్మయి పాత్రతో కప్పబడి ఉంది !!!

ఓం హిరణ్మయేన పాత్రేణ సత్య స్యాపిహితం ముఖమ్,
యోఽ సా వాదిత్యే పురుషః సోఽ సా వహమ్,
ఓం ఖం బ్రహ్మ ॥ - యజుర్వేదం(40-17)

"ఓ మానవులారా! సత్యసూర్యుని ముఖం హిరణ్మయ పాత్రతో కప్పబడి ఉంది. ఆకాశంలో అత్యంత జ్వాజ్వల్యమానంగా ప్రకాశించే సూర్యునిలో వ్యాపకుడనై యున్నది నేనే. సూర్యదేవతకు ఆ ప్రకాశాన్ని ఇచ్చినదియు నేనే. సూర్యునిలో వ్యాపించియున్న నేనే మీలోనూ, సమస్త పదార్థాలలోను వ్యాపించియున్నాను. నా పేరు ఓ౩మ్. సర్వాన్ని సంరక్షించేవాడిని కనుక నా అసలు పేరు ఓ౩మ్ మాత్రమే. మిగిలిన పేర్లన్నీ నా గుణ కర్మ స్వభావాలను తెలుపుతాయి. నేను 'ఖం'ను. ఆకాశంవలె అన్నిటిలోను వ్యాపించియుంటాను. ఇంతేగాక, నేను 'బ్రహ్మ'ను. అన్నిటికన్న పెద్దవాడను, గొప్పవాడను. సమస్త విశ్వము నాలో ఏకపాదంగా (1/4 వంతుగా) ఉంది. శక్తిసామర్థ్యాలలోను, న్యాయంచేయటంలోను, దుష్టశిక్షణ శిష్టరక్షణ చేయటంలోను నాతో సమానమైన వాడుకాని, నాకన్న గొప్పవాడుకాని మరొకరు లేరు. మిగతా దేవతలన్నీ - పంచభూతాలు, వాటితో ఏర్పడిన మరికొన్ని దేవతలు అన్నీ నా తరువాతనే. ఆ దేవతల నన్నిటిని సృజించినది, వాటికి ఆ శక్తులు ప్రసాదించినదియును నేనే."

ఇది ఈశావాస్య సూక్తంలోని చివరి మంత్రం. యజుర్వేదం ఈ మంత్రంతోనే ముగుస్తుంది. యజుర్వేదం మనకు కర్మకాండను తెలుపుతుంది. ఏ కర్మలను ఆచరిస్తే మనకు విశేష సుఖాలు లభిస్తాయో, ఉన్నతి కలుగుతుందో, అభ్యుదయం సిద్ధిస్తుందో చెబుతుంది. సామాజిక జీవనం చక్కగా గడపటానికి కావలసిన నియమ నిబంధనలను, చేయవలసిన విశేషకార్యాలను చెబుతుంది. వీటితోబాటు నిఃశ్రేయసాన్ని (గొప్పదైన శ్రేయస్సును - ముక్తిని) పొందే విద్యనూ ఉపదేశిస్తుంది. ఆ ఉపదేశమే ఈ చివరి ఈశావాస్య సూక్తం. ముక్తికి ముఖ్యంగా ఆత్మపరమాత్మలను గూర్చిన స్పష్టమైన జ్ఞానం ఉండాలి. అనంతరం ఆ జ్ఞానానికి అనుగుణంగా జీవితాన్ని గడపాలి. ఆ విధంగా జీవిస్తూ 'ఉపాసన' అనే కర్మ కూడా చెయ్యాలి. అప్పుడే ఆత్మపరమాత్మల

సాక్షాత్కారం కలుగుతుంది. ముక్తి లభిస్తుంది. వీటినే జ్ఞాన కర్మ ఉపాసనలని శాస్త్రాలు పేర్కొంటాయి. సృష్టికర్త ఈ సూక్తంలో ఉపాసనకు అవసరమైన జ్ఞానవిద్యను, అందుకు చేయవలసిన కర్మలను ఉపదేశించాడు. అందుచే ఇది ఉపనిషత్తుగా - ఈశావాస్యోపనిషత్తుగా లోకంలో ప్రాచుర్యం పొందింది. ఇప్పుడు మనం ఈ చివరి మంత్రాన్ని అర్థం చేసుకునే ప్రయత్నం చేద్దాము.

హిరణ్మయేన పాత్రేణ సత్యస్య + అపిహితమ్ ముఖమ్ :

హిరణ్మయ పాత్రతో సత్యము కప్పబడి ఉంది. అంటే - అవిద్యారూప ప్రకృతి హిరణ్మయపాత్రతో - తన తళుకుబెళుకులతో 'విద్య' యనే సూర్యుని కప్పి ఉంచింది. 'ఓ పరమేశ్వర! ఆ అవిద్యాపాత్రను తొలగించి మాకు సత్యసూర్యుని (విద్యాసూర్యుని) దర్శింపచేయుము" అనే ప్రార్థన ఈ వాక్యంలో నిహితమై ఉంది. లోకంలో ప్రచారంలో ఉన్న ఈశోపనిషత్తులో ఈ మంత్రం కొద్ది మార్పుతో ఈ విధంగా వ్రాయబడి ఉంది.

"శ్లో॥ హిరణ్మయేన పాత్రేణ సత్యస్యాపిహితం ముఖమ్,
తత్త్వం పూషన్ అపావృణు సత్యధర్మాయ దృష్టయే ॥" (15)

తా॥ సువర్ణమయ - జ్యోతిర్మయ పాత్రతో సత్యం కప్పబడి ఉంది. కనుక, "హే పూషన్! సంపూర్ణ బ్రహ్మాండ పోషకా! ఆ పాత్రను నీవు తొలగించి మాకు సత్యధర్మ దర్శనమును కలిగించుము." అనే ప్రార్థనగా ఉంది.

ఇచ్చట 'సువర్ణమయ పాత్ర' అంటే - ప్రకృతి ప్రలోభాలు - విషయ - సుఖాలు. అవి తమ తళుకుబెళుకులతో మనను ఆకర్షిస్తూ ఉంటాయి. అవి మనను ఆవరించి కప్పి ఉన్నాయి. అందుచే మన సత్యస్వరూపం తెలియటం లేదు. అవిద్యా వశులమై దేహాత్మభ్రాంతితో (దేహమే నేను అనే భావనతో) విత్తేషణ, దారేషణ, లోకేషణ లనే ఈషణ త్రయాలతో పీడింపబడుతూ ఉన్నాము. వాటిని సాధించటమే పరమ పురుషార్థంగా ప్రవర్తిస్తున్నాము. ఈ అవిద్య చాలా బలమైనది. అది తొలగాలంటే మనం పూర్ణ పురుషార్థం చేస్తూ పరమేశ్వర సహాయాన్ని అర్థించాలి. ఆయన అనుగ్రహం లేనిది అవిద్య తొలగటం కష్టమే. కనుక ఆత్మోన్నతికి జ్ఞానభక్తి చాలా అవసరం.

మహర్షి దయానందులవారు తమ అగాధ వ్యాకరణ జ్ఞానంతో ఈ వేద

వాక్యానికి "జ్యోతిర్మయేన, రక్షకేన అవినాశినః యథార్థస్య కారణస్య ఆచ్ఛాదితమ్ ముఖమ్ - జ్యోతిస్వరూపుడను, రక్షకుడను అగు నాచే నాశరహితమగు యథార్థ కారణము యొక్క కప్పబడియున్న ముఖతుల్యమగు ఉత్తమాంగము ప్రకటము చేయబడు" నని అర్థం వ్రాశారు. ఏలనంటే బ్రాహ్మణ గ్రంథాలలో 'హిరణ్యం వై జ్యోతిః - హిరణ్యం అంటే జ్యోతి' అని వ్యాఖ్యానించబడింది. 'పాత్రేణ' అనే పదం 'పా-రక్షణే' అనే ధాతువుతో సిద్ధిస్తుంది. కనుక మహర్షి ఆ విధంగా రక్షకుడని అర్థం వ్రాశారు. వారి వ్యాకరణ జ్ఞానం చాలా లోతైనది.

యోఽ సా వాదిత్యే పురుషః సోఽ సా వహమ్

(యః+అసౌ+ఆదిత్యే పురుషః సః + అసౌ+అహమ్) - ఈ ప్రత్యక్ష సూర్యునియందు ఏ పురుషోత్తముడు వ్యాపించియున్నాడో అతడిని నేనే.

పరమేశ్వరుడు సర్వవ్యాపకుడు కనుక సూర్యచంద్రనక్షత్రాలలో వ్యాపించి ఉన్నట్లే ప్రతీ ప్రాణిలోనూ అతడు వ్యాపించి ఉన్నాడు. బ్రహ్మాండంలో ఉన్నవాడే పిండాండంలోనూ ఉన్నాడు. జీవాత్మలమైన మనలోనూ వ్యాపించి ఉన్నాడు. కనుక, మనలో ఉన్న పరమాత్మను దర్శించ ఉపాసన చేయుదము రండు.

ఓ3మ్ ఖం బ్రహ్మ -

ఓ3మ్ నామకుడనైన నేను ఖం - ఆకాశంవలె ప్రపంచ పదార్థాలన్నింటిలో వ్యాపించి ఉన్నాను. నేను బ్రహ్మను. అన్నిటికన్న పెద్దవాడను, గొప్పవాడను. కనుక మీరంతా నన్నే ఉపాసించండి. సమస్త దుఃఖాల నుండి విముక్తిని పొంది నా తృతీయధామంలో - ఆనందధామంలో స్వేచ్ఛగా విహరించండి.

ఈ చివరి 3 పదములు చాలా విశిష్టమైనవి. ఈ సూక్తంలో ఓ3మ్ పదము రెండు పర్యాయాలు ప్లుతయుక్తంగా చెప్పబడింది. 'ప్లుతం' అంటే మొదటి ఓ అనే అక్షరాన్ని దీర్ఘంగా - 3 అక్షరాలు పలికేటంత సమయం పలకాలి. అంతేకాక, దానిని భక్తి శ్రద్ధలతో ప్రేమతో మనోహరంగా పలకాలి. అప్పుడు మన శరీరంలోను, మనస్సులోను, ఆత్మలోను అద్భుతమైన స్వాగతించతగిన మార్పులు కలుగుతాయి. 3 సంవత్సరాల క్రిందట ఒక దినపత్రికలో 'ఓంకార నాద కుటీరం' అనే శీర్షికతో ఒక పత్రికా విలేఖరి ఒక ఆశ్చర్యకరమైన వ్యాసం వ్రాశారు. వారు మహారాష్ట్రలోని అహ్మద్‌నగర సమీపంలోగల (పూనె నుండి 117 కి.మీ. దూరంలోగల) ఓంకార నాద కుటీరంలో తాను 5 రోజుల శిక్షణ శిబిరంలో పాల్గొని పొందిన దివ్యమైన

అనుభూతులను వ్రాశారు. వారికి, వారి సహచరులకు చక్కటి ఆరోగ్యం, ఆనందం, ప్రశాంతత, దివ్యమైన అనుభూతి కలిగిన వన్నారు. అక్కడ ఓంకార నాదంపై చాలా పరిశోధనలు జరుగుచున్నవట. ఇట్టి అనుభవాలు మేము చాలానే విన్నాము. చదివాము. ఓ3మ్ పదము చాలా విశిష్టమైనది.

ఇక రెండవది ఖం. ఖం అంటే ఆకాశమని సామాన్యార్థం. పరమేశ్వరుని వ్యాపకత్వానికి ఉపమానంగా ఆకాశాన్ని పేర్కొనటం మన శాస్త్రాలలో అక్కడక్కడ కనబడుతుంది. ఆకాశతత్త్వం ప్రపంచ పదార్థాలన్నిటిలోను వ్యాపించి ఉంది. ఎట్లంటే పదార్థాలన్నీ అణువుల సంఘాతాలనీ – సమూహాలనీ విజ్ఞాన శాస్త్రం చెబుతుంది. అణువులలో కేంద్రకంలోని ప్రోటాన్ న్యూట్రాన్‌ల చుట్టూ ఎలక్ట్రాన్‌లు తిరుగుతూ ఉంటాయట. సూర్యుని చుట్టూ వివిధ గ్రహాలు ఒకదానితో ఒకటి ఢీ కొట్టకుండా వాటివాటి కక్షలలో తిరుగుచున్నట్లే అణుగర్భంలో ఎలక్ట్రానుల భ్రమణం ఉంటుందట. అవి భ్రమణం చేస్తున్నాయంటే అణువులో కొంత ఖాళీ (Space) ఉన్నట్లే కదా! ఆ ఖాళీనే మన ఋషులు ఆకాశతత్త్వమన్నారు. ఇచ్చట ఖాళీ అంటే అసలు ఏమీలేదు శూన్యమని కాదు. గమనాగమనాలకు అవకాశమిచ్చే ఒక పదార్థమని కణాద మహర్షి అంటారు. వారు తమ వైశేషిక దర్శనంలో **"నిష్క్రమణం ప్రవేశన మితి అకాశ లింగమ్"** (2-1-20) అని ఒక సూత్రంగా నిర్వచించారు. అటువంటి పదార్థం ఒకటున్నదని తర్కబద్ధంగా (హేతుబద్ధంగా), వైజ్ఞానికంగా నిరూపించారు. అది శబ్ద గుణాన్ని కలిగివున్నదన్నారు. వివరంగా తెలిసికోగోరువారు వైశేషిక దర్శనంలో ఆకాశ ప్రకరణం చదువగోరుచున్నాము.

మూడవ పదం బ్రహ్మ. బ్రహ్మ అంటే అన్నిటికన్న గొప్పదని, పెద్దదని అర్థం. పదార్థాలు కొన్ని ఉన్నప్పుడే వాటిలో ఎవరు గొప్ప, ఎవరు పెద్ద అనే ప్రసక్తి ఉంటుంది. ఇక్కడ పరమేశ్వరుని 'బ్రహ్మ' అంటున్నామంటే – కోటానుకోట్ల జీవులకన్న, కోటానుకోట్ల జడ పరమాణువుల కన్న గొప్పవాడని అర్థం చేసుకోవాలి. జీవుల, పరమాణువుల పరిమాణాలు చాలా చిన్నవి. వీటన్నిటిని తన గర్భంలో కలిగి ఉన్నాడు కనుక పరిమాణంలోను, జ్ఞానంలోను, శక్తిసామర్థ్యాలలోను అన్నిటికన్న పెద్దవాడు అని అర్థం. స్థలాభావంవల్ల ఈ విషయాన్ని సంక్షిప్తంగా వ్రాయవలసి వచ్చింది.

ముగింపు మాటలు

కర్మకాండను బోధించే యజుర్వేదం యజ్ఞప్రశంసతో ప్రారంభమై ఈ బ్రహ్మవిద్యోపదేశంతో ముగుస్తుంది. కనుకనే మన ఋషులు ఈ ఈశావాస్య సూక్తాన్ని ఉపనిషత్తులలో మొదటి ఉపనిషత్తుగా పేర్కొన్నారు. ఇది ఈశ్వరీయ ఉపనిషత్తు కనుక దీనికి మొదటి స్థానం ఇచ్చారు. ఉపనిషత్ కర్తలైన ఋషులకు ప్రాథమిక జ్ఞానాన్ని, ప్రేరణను కలిగించినది ఇదే కదా !

నేడు లోకంలో 200 వరకు ఉపనిషత్తు లున్నాయంటున్నారు. వీటిలో 108 ఉపనిషత్తులు ఎక్కువ ప్రాచుర్యాన్ని పొందాయి. వీటిలో నుండి కేవలం 10 ఉపనిషత్తులనే శంకర, రామానుజ, మధ్వాచార్యుల వార్లు ప్రామాణికంగా తీసుకొని వారివారి అద్వైత విశిష్టాద్వైత ద్వైత వాదాలను ప్రతిపాదించ యత్నించారు. కాని, ఈ మూడు వాదాలు వేదాల అసలు వాదాన్ని స్పష్టం చెయ్యలేకపోయాయి. ఇంతేగాక, వారి వాదాలలో కొన్ని వాదాలు – ఆలోచనలు వేదాలకు అనుకూలంగాను, మరికొన్ని ప్రతికూలంగాను ఉన్నాయి. కనీసం ఆ మూడిటిలోను సమన్వయం కూడా లేదు. అనంతరం వచ్చిన మహర్షి దయానందులవారు మాత్రమే వేదం ప్రతిపాదించే బ్రహ్మవిద్యను స్పష్టంగాను, హేతుబద్ధంగాను, వైజ్ఞానికంగాను, ప్రాచీన ఋషుల వేద వ్యాఖ్యానాలకు అనుకూలంగాను ప్రతిపాదించారు. ముఖ్యంగా తమ జగత్ప్రసిద్ధమైన 'సత్యార్థప్రకాశం' అను గ్రంథంలో చక్కగా వివరంగా సమీక్షించారు. దానిని మనం త్రైతవాదం అనవచ్చు.

త్రైతవాదం అంటే – సృష్టి, స్థితి, ప్రళయకర్తయైన దేవుడు అనాదియైనట్లే జీవులు, ప్రకృతి కూడా అనాదులే. ఈ మూడిటికి ఆది అంతములు లేవు. కాకపోతే వీటిలో ప్రకృతి జడ పదార్థం. అంటే – జ్ఞానంలేని, సుఖదుఃఖాల అనుభవంలేని తనంతతానుగా జగత్తుగా పరిణమించలేని పదార్థం. జీవులకు జ్ఞానం ఉందికాని అది అతి స్వల్పం. శక్తి సామర్థ్యాలు కూడా స్వల్పమే. మూల ప్రకృతిని సృష్టిగాను అనంతరం ప్రళయంగాను చేయగల జ్ఞానం, శక్తిసామర్థ్యాలు కేవలం దేవునికి మాత్రమే ఉన్నాయి. ఈ సృష్టి మిథ్యకాదు. అనిత్యం అనవచ్చు. ఎప్పుడూ ఇలాగే ఉండదు. నిరంతరం పరిణామం (మార్పు) చెందుతూ ఉంటుంది. అదియు చాలా నియబద్ధంగా

జరుగుతుంది. ఆ పరిణామానికి మూలకారణం పరమేశ్వరుడే. అట్టి ఈశుడు - నియామకుడు సర్వవ్యాపకుడంటుంది ఈ సూక్తం. **"ఈశావాస్య మిదం సర్వమ్ యత్కించ జగత్యాం జగత్"** అంటుంది. ఇక జీవులను గురించి ఆలోచిద్దాము.

జీవులు దేవుని అంశలు (ముక్కలు) కాదు. అవి ప్రత్యేక సత్తా (ఉనికి) కలిగినవి. వాటికి సుఖాలను, కర్మఫలాలను ఇవ్వటంకొరకే దేవుడు సృష్టిప్రళయాలు చేస్తూ ఉంటాడు. జీవులకు వారివారి కర్మలనుబట్టి ఆ యా శరీరాలను నిర్మించి ఇస్తూ ఉంటాడు. సుఖదుఃఖభోగాలను ఇస్తూ ఉంటాడు. విశేషంగా మానవ శరీరం ఒక ప్రక్క ప్రారబ్దం అనుభవిస్తూనే ఉన్నతి కొరకు యత్నించగల **'కర్మయోని'**. విశేషప్రయత్నం చేస్తూ మానవుడు తన జ్ఞానాన్ని పెంచుకుంటూ ఈ లోకంలో భౌతిక సామాజిక ఆత్మిక ఉన్నతులను పొందగలుగుతాడు. పరోపకారాది పుణ్యకర్మలు చేసి వచ్చే జన్మను ఇంతకన్న ఉన్నత జన్మగా చేసుకోగలుగుతాడు. దీనినే అభ్యుదయం అంటాయి శాస్త్రాలు. ఇంతేగాక, వివేకవంతుడైన మానవుడు ప్రాపంచిక సుఖాలలోని నిస్సారతను, క్షణికతను గుర్తించి నిశ్శ్రేయసతను - సర్వదుఃఖ నివృత్తిని పొంద సాధన చేయగలుగుతాడు. సదా సత్కర్మల నాచరిస్తూ గీతాచార్యులు చెప్పినట్లు ఆ కర్మలఫలాలను ఈశ్వరార్పణచేస్తూ కర్మబంధనాల నుండి విడవడ గలుగుతాడు. పరాంతకాలం వరకు పరమానందాన్ని అనుభవించగలుగుతాడు. దీనినే ముక్తి అంటాయి శాస్త్రాలు.

అట్టి అభ్యుదయ నిశ్శ్రేయసాలను పొందటానికి ఈ ఈశావాస్య సూక్తం కర్మయోగాన్ని ప్రతిపాదిస్తుంది. ఆ కర్మయోగాన్ని యోగేశ్వరుడు శ్రీకృష్ణుడు గీతలో వివరించాడు. కాని, మధ్యకాలంలో అన్ని గ్రంథాలలోను ప్రక్షిప్తాలు (చేర్పులు) జరిగినట్లే భగవద్గీతలోనూ ప్రక్షిప్తాలు జరిగాయి. కొందరు ఆర్యవిద్వాంసులు వేదాల వెలుగులో ఆ ప్రక్షిప్తాలను తొలగించి విశుద్ధ భగవద్గీతను రూపొందించారు. అవి అన్ని ఆర్యసమాజ మందిరాలలోను లభిస్తాయి. దానిని ఈ ఈశావాస్య సూక్తానికి అనుగుణంగా మనన చింతనలు చేస్తే విషయాలు మరింత విశదమౌతాయి. పయనించవలసిన మార్గం ప్రస్ఫుటమౌతుంది.

శమ్ ఇతి ఓ3మ్

సృష్టికర్త స్వరూపం

ఆత్మా దేవతా విరాట్ త్రిష్టుప్ ఛందః

ఓం అకామో ధీరో అమృతః స్వయంభూః
రసేన తృప్తో న కుతశ్చ నోనః ।
తమేవ విద్వాన్ న భిభాయ మృత్యోః
ఆత్మానం ధీర మజరం యువానమ్ ॥

– అథర్వవేదం (10-8-44)

సృష్టి స్థితి లయ కర్తయైన ఏకేశ్వరుడు అకాముడు (ఏ ప్రాపంచిక విషయ కోరికలు లేనివాడు). ధీరుడు (అత్యంత ధైర్యవంతుడు). అమృతుడు - మరణంలేనివాడు. స్వయంభువుడు - స్వయంగా ఉండువాడు (అతని ఉనికికి మరొక కారణం లేనివాడు). రసంతో తృప్తుడు - బలవీర్యపరాక్రమాలతో పరిపూర్ణుడు. కుతశ్చనూనుడు - ఏ కొద్ది లోపమూ లేనివాడు. ఇంతేగాక, ఆ విశ్వాత్మ అజరుడు - ముసలితనం లేనివాడు. సదా యవ్వనుడు. అతని స్వరూపాన్ని, గుణకర్మ స్వభావాలను చక్కగా తెలిసికొన్న విద్వాంసుడే (యోగియే) కష్టాలకు, మృత్యువుకు ఏమాత్రం భయపడకుండా ఉండగలడు.

That universal soul (Vishwatma) is without desire of any worldly attainments, firm, immortal, self existent, contented with His own blessedness and He is backing nothing, but completely perfect.

The man who knows this universal soul as firm, undecaying and ever young does not fear death.

Gayatri Series : 57
EESHAWASYA MIDAM SARVAM   Rs. 35-00

వేదవాక్కులు యథార్థవాక్కులు

ఓం అపూర్వే ణేషితా వాచస్తా వదన్తి యథాయథమ్ ।
వదన్తీర్యత్ర గచ్ఛన్తి తదాహుర్ బ్రాహ్మణం మహత్ ॥

- అథర్వవేదం (10-8-33)

అపూర్వేణ + ఇషితా వాచః + తా - అపూర్వుడైన పరమేశ్వరుని ద్వారా ఋషుల హృదయాలలో ప్రకాశింపబడిన ఆ వేదవాక్కులు

వదన్తి యథాయథమ్ = స్థూల ప్రపంచ పదార్థాలను, సూక్ష్మ పదార్థాలైన ఇంద్రియ మనోబుద్ధులను, జీవాత్మపరమాత్మలను ఉన్నది ఉన్నట్లు అతి స్పష్టముగా తెలుపుచున్నవి.

వదన్తీః + యత్ర గచ్ఛన్తి = ఈ వేదవాక్కులు ఎవరి దగ్గరకు వెళ్లుచున్నవో - ఎవరు వీటిని శ్రవణ మనన నిధిధ్యాసనలు చేస్తారో

తత్ + ఆహుః + బ్రాహ్మణం మహత్ = అట్టివారు గొప్ప మహిమాన్విత జ్ఞానమును పొందుదురు. వారే సరియైన ధర్మోపదేశకులగుదురు.

The voices that are inspired by the Supreme spirit before whom anything of the world was not describe the things as they are. These voices describe the things as they are. These voices describe the things in their fittest manner go whitherward that is called the Divinity, the revealer of the vedic speeches, by the seers.

Published by :
GAYATRI ASHRAM TRUST
12-10-586/6, Arya Samaj - Medibavi,
Warasiguda, Secunderabad - 500 061.